

ผนวก ข

**คำพิพากษาศาลฎีกาฉบับย่อเกี่ยวกับเรื่องข้อ**

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 334/2509

อัยการจังหวัดกำแพงเพชร

โจทก์

นายบัว ลันดา

จำเลย

ป.อ. มาตรา 68, 83, 288

ในเวลากลางคืน จำเลยกับพวกถือปืนขึ้นไปหาผู้ตายบนเรือนของ ส. เพื่อจะทำร้ายผู้ตาย เพราะความโกรธเคืองผู้ตายไปเบิกความเป็นพยานในคดีจำเลยปล้นทรัพย์ จนศาลพิพากษาจำคุก จำเลยและจำเลยอาฆาตไว้ และขึ้นไปเป็นคุมในลักษณะจะทำร้ายผู้ตายถือว่าจำเลยกับพวกเป็น ฝ่ายก่อเหตุขึ้นก่อนผู้ตายใช้ปืนยิงต่อสู้ป้องกันตน เพราะจำเลยกับพวกใช้อาวุธปืนคนละกระบอกขู่ ผู้ตาย แม้กระสุนปืนของผู้ตายจะลั่นออกไปก่อนจำเลยจะอ้างเหตุว่าจำเลยกระทำไปโดยป้องกัน หาได้ไม่

แม้ผู้ตายถูกกระสุนปืนของพวกจำเลยยิง มิใช่กระสุนปืนที่จำเลยยิงไม่เป็นเหตุให้จำเลยพ้น ความผิดไปได้เพราะจำเลยกับพวกพร้อมขึ้นไปจะทำร้ายผู้ตายเป็นการร่วมกันกระทำผิดจำเลยต้องมีความผิดฐานเป็นตัวการร่วมกันฆ่าผู้ตาย

---

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยกับพวกอีกคนหนึ่งใช้อาวุธปืนลูกซองยาวแฝดกับปืนลูกซองสั้นยิงนาย สว่าง โดยมีเจตนาฆ่า นายสว่างถึงแก่ความตาย

ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 83, 92

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 จำคุก 20

ปี

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาฟังข้อเท็จจริงว่า ในคืนวันเกิดเหตุจำเลยกับพวกถืออาวุธปืนขึ้นไปหานายสว่างผู้ตายบนเรือนนายสุนทรเพื่อจะทำร้ายนายสว่างผู้ตายเพราะความโกรธเคืองนายสว่างไปเบิกความเป็นพยานในคดีจำเลยปล้นทรัพย์จนศาลพิพากษาจำคุกจำเลย 10 ปี และจำเลยอาสามาได้เพราะจำเลยกับพวกไม่มีเหตุอะไรเลยจะไปบ้านนายสุนทรในคืนนั้นและขึ้นไปยืนคุมในลักษณะจะทำร้ายนายสว่างผู้ตายข้อที่จำเลยฎีกาว่าคำพูดของจำเลยที่ขอคั่นตัวนายสว่างไม่เป็นการสื่อถึงเจตนาร้ายของจำเลยอย่างไร นายสว่างมีอุปาทานว่าจำเลยจะทำร้ายไปเอง ใช้ปืนยิงจำเลยก่อนถ้าจำเลยตั้งใจฆ่าก็ยิงก่อนขึ้นเรือนได้ไม่มีเหตุผลฟังได้ เพราะจำเลยพูดจะขอคั่นนายสว่างผู้ตายข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยกับพวกเป็นฝ่ายก่อเหตุขึ้นก่อน นายสว่างผู้ตายจึงต้องใช้ปืนยิงต่อสู้ป้องกันตนเพราะจำเลยกับพวกใช้อาวุธปืนคนละกระบอกขู่นายสว่างผู้ตายอยู่แล้ว แม้กระสุนปืนของนายสว่างผู้ตายจะลั่นออกไปก่อน จำเลยจะอ้างเหตุว่าจำเลยกระทำไปโดยป้องกันไม่มีความผิดหาได้ไม่ ส่วนข้อที่จำเลยฎีกาว่านายสว่างถูกกระสุนปืนของพวกจำเลย มิใช่ถูกกระสุนปืนที่จำเลยยิง ไม่เป็นเหตุให้จำเลยพ้นความผิดไปได้ เพราะจำเลยกับพวกพร้อมขึ้นไปจะทำร้ายนายสว่างเป็นการร่วมกันกระทำผิด จำเลยต้องมีความผิดฐานเป็นตัวการร่วมกันฆ่าผู้ตาย

พิพากษายืน

( อรรถไพศาลศรีดี - มณี ชุตินวงศ์ - วงษ์ วีระพงศ์ )

หมายเหตุ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 266/2514

พนักงานอัยการจังหวัดนครปฐม

โจทก์

นายเตี้ย หรือไฟโรจน์ เล้าอรุณ

จำเลย

ป.อ. มาตรา 68, 62

ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ผู้ตายไม่มีอาวุธปืน แต่เมื่อพฤติการณ์แห่งคดีมีเหตุผลสมควรทำให้ จำเลยสำคัญผิดเข้าใจว่าผู้ตายมีอาวุธปืนและกำลังจะยิงทำร้ายจำเลยในระยะห่างกัน 2 วา อันนับได้ว่าเป็นภัยอันตรายที่ใกล้จะถึงตัวจำเลย จำเลยชอบที่จะใช้สิทธิกระทำการเพื่อป้องกันตนได้และการที่ จำเลยใช้ปืนยิงผู้ตายเพื่อป้องกันตนไป 1 นัดในทันทีนั้นการกระทำของจำเลยจึงเป็นการป้องกัน พอดีสมควรแก่เหตุตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 68 ด้วย ความสำคัญผิดในข้อเท็จจริงตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 62 วรรคแรก

(ประชุมใหญ่ ครั้งที่ 5/2514)

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 14 สิงหาคม 2510 เวลากลางวัน จำเลยบังอาจใช้ปืนสั้นยิงนายปรีชา แก้วแสงมณี โดยเจตนาฆ่า และนายปรีชาแก้วแสงมณี ถึงแก่ความตายสมเจตนาเหตุเกิดที่ตำบล หุ้งลูกนก อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ววินิจฉัยว่า จำเลยยิงเพื่อป้องกันตนพอสมควรแก่เหตุพิพากษายก ฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ฟังข้อเท็จจริงว่า ผู้ตายไม่ได้พกปืนไปในคืนเกิดเหตุการณ์ที่จำเลยเข้าใจเองว่า ผู้ตายจะล้วงปืนมายิงจำเลย จึงเป็นการเดาเอาเอง การกระทำของจำเลยยังไม่เข้าลักษณะป้องกัน โดยชอบด้วยกฎหมาย พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 จำเลยอายุ 17 ปีลดมาตราส่วนโทษให้ครึ่งหนึ่งตามมาตรา 75 แล้วจำคุกจำเลย 7 ปี 6 เดือน ลดตามมาตรา 78 ให้อีก 1 ใน 3 คงจำคุกจำเลยไว้ 5 ปี

จำเลยฎีกา

คดีมีปัญหาว่า การที่จำเลยใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายถึงแก่ความตายนั้น เป็นการป้องกันโดยชอบ ด้วยกฎหมายอันไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 68 หรือไม่

ศาลฎีกาวินิจฉัยปัญหานี้โดยที่ประชุมใหญ่ เห็นว่า แม้ข้อเท็จจริงจะฟังได้ดังคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ว่า ในคืนเกิดเหตุผู้ตายมิได้อาบน้ำก่อนนอนอยู่ในกระเป๋ากางเกงที่ผู้ตายทำหาล้างลงไป แต่เมื่อได้พิจารณาถึงพฤติเหตุต่าง ๆ ที่ได้รับความจากคำพยานโจทก์จำเลยตรงกันว่าผู้ตายกับจำเลยเคยมีสาเหตุกันอยู่ ผู้ตายชอบทำตัวเป็นอันธพาล เคยพกปืนติดตัวอยู่เสมอทั้งเคยทำหาล้างไป จำเลยมาครั้งหนึ่งแล้ว ครั้นคืนเกิดเหตุเมื่อผู้ตายเข้าใจว่าจำเลยกำลังขำผู้ตาย ผู้ตายได้หันหลังกลับเข้าหาจำเลยในท่ามกลาง ๆ ห่างกัน 2 วา พร้อมกับเอามือล้วงกระเป๋ากางเกงทำหาล้าง ล้างอะไรออกมาและพูดว่า "อ้ายเตี้ยมึงจะเอาอะไรกับกู มึงตายเสียเถิดอย่าอยู่เลย" ประกอบทั้งตรงที่เกิดเหตุมีแสงสว่างเพียงสลัว ๆ สะท้อนมาจากจอหนังเท่านั้น จำเลยก็มีอายุเพียง 17 ปี ยังอ่อนต่อความคิดและรูปร่างเล็กกว่าผู้ตาย ในพฤติการณ์เช่นนี้ ย่อมมีเหตุอันสมควรที่ทำให้จำเลยสำคัญผิดเข้าใจว่าในกระเป๋ากางเกงของผู้ตายมีปืนอยู่จริง และล้วงลงไปเพื่อยิงจำเลย จึงนับได้ว่ามีภัยอันตรายที่ใกล้จะถึงตัวจำเลยแล้ว จำเลยจึงชอบที่จะใช้สิทธิกระทำการเพื่อป้องกันตนได้ ดังนั้น การที่จำเลยใช้ปืนยิงผู้ตายเพื่อป้องกันตนไปทันทีเพียง 1 นัด เช่นนี้ ย่อมถือได้ว่าเป็นการกระทำการป้องกันชีวิตของตนพอสมควรแก่เหตุตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 68 ประกอบด้วยมาตรา 62 วรรคแรก จำเลยจึงไม่มีความผิดฐานยิงผู้ตาย

พิพากษากลับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ให้ยกฟ้องโจทก์

( บุญยเกียรติ อรรถนะกะ - อัศนี เกาไสยพันธ์ - สวัสดิ์ ภู่งาม )

หมายเหตุ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 263/2515

พนักงานอัยการจังหวัดอุดรธานี

โจทก์

นายเอ็ง เกตุสุวรรณ

จำเลย

ป.อ. มาตรา 72, 288

ผู้ตายเคยลงนามภรรยาจำเลยมาแล้วครั้งหนึ่ง วันเกิดเหตุจำเลยกลับจากเก็บถั่วขึ้นไป ห้างไร่ของจำเลย เห็นผู้ตายกำลังกอดรัดตัวภรรยาจำเลยอยู่ จำเลยเกิดโทสะพอจำเลยร้องว่าผู้ตาย ผู้ตายก็ผล่ออกกระโดดหนีลงจากห้างไร่จำเลยคว้าได้ปืนยาวที่ฝังไว้ข้างฝาผนังตามไปยิงผู้ตายที่พื้นดิน ซึ่งขณะนั้นเดินออกไปห่างจากห้างไร่ 3 วากระสุนปืนถูกผู้ตายถึงแก่ความตาย ดังนั้น การกระทำของจำเลยเป็นการฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ด้วยความบันดาลโทสะ

โจทก์ฟ้องว่าเมื่อระหว่างวันที่ 13 สิงหาคม 2512 ถึงวันที่ 10 กันยายน 2512 เวลากลางวัน จำเลยใช้ปืนแก๊ปยาวยิงนายจุน จันทรขำ 1 นัด โดยเจตนาฆ่า นายจุนถูกกระสุนปืนถึงแก่ความตาย เหตุเกิดที่ตำบลผาจุ อำเภอเมืองอุดรดิตถ์ จังหวัดอุดรดิตถ์ ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 และสั่งริบปืนของกลางที่ใช้กระทำความผิด

จำเลยให้การรับว่ายิงนายจุนตายเพราะบันดาลโทสะ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ชื่อนำสืบในเรื่องบันดาลโทสะของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามฟ้อง ให้จำคุกตลอดชีวิต ลดโทษตามมาตรา 78 ให้หนึ่งในสามคงจำคุก จำเลย 15 ปี ริบปืนของกลาง

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์เห็นว่าจำเลยกระทำโดยบันดาลโทสะ พิพากษาแก้ เป็นว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288, 72 จำคุก 6 ปี ลดโทษตามมาตรา 78 ให้กึ่งหนึ่ง คงเหลือจำคุก 3 ปี

โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษตามศาลชั้นต้น

จำเลยฎีกาขอให้ลดโทษและรอการลงโทษ

ศาลฎีกาวินิจฉัยฟังข้อเท็จจริงได้ตามที่โจทก์จำเลยนำสืบมาว่าก่อนที่นายจุนจะถูกจำเลยยิงตาย นายจุนได้พักอาศัยอยู่กับจำเลยที่ห่างไร่ของจำเลยเพื่อทำไร่ เข้ามีดวันหนึ่งจำเลยไปยิงไถยังไม่กลับ นางบัวลอยภรรยาจำเลยยังนอนหลับอยู่ในมุ้ง นายจุนได้มาเขย่าขาเรียกนางบัวลอยที่ข้างมุ้งและขอเข้าไปนอนในมุ้งด้วย นางบัวลอยไม่ยอมและต่อว่าเป็นการดูหมิ่น เมื่อจำเลยกลับมาราว 8.00 นาฬิกาเข้าวันนั้น นางบัวลอยได้เล่าเรื่องให้จำเลยฟัง จำเลยจึงบอกนายจุนให้ไปอยู่ที่อื่น นายจุนขอโทษที่ทำผิดไปแล้วและออกจากห่างไร่ของจำเลยไปอาศัยอยู่ที่บ้านนายสงครามคนละฝั่งแม่น้ำกับบ้านจำเลย วันเกิดเหตุขณะที่จำเลยกับภรรยาอยู่บนห่างไร่ จำเลยเห็นผู้ตายกับพวกเดินมาจำเลยก็ลงจากห่างไร่ไปเก็บถั่ว ราว 3-4 นาฬิกา ต่อมากลับขึ้นไปบนห่างไร่ ได้เห็นนายจุนกำลังนั่งยอง ๆ อยู่ข้างนางบัวลอยและใช้มือกดครึ่งตัวนางบัวลอยให้เข้าไปแนบกับตัวนายจุน จำเลยจึงกระโดดขึ้นไปบนห่างพร้อมพูดว่า "เฮ้อจุนมึงทำไมนั่น กูไม่ให้มึงมาแล้วจะมาทำไมอีก มึงจะเอาให้ได้หรือ" นายจุนไม่ตอบ แต่เดินผละไปทีที่นายจุนเคยนอนเมื่อครั้งอาศัยอยู่ ห่างจากที่

กอดนางบัวลอย 2 ว่า เอายาฉีดฝ้ายแล้วก็โดดลงจากห้างไปทางด้านหน้าจำเลยเกิดโทสะขึ้นมาทันทีเพราะการกระทำของนายจนเป็นการหยามน้ำใจจำเลย จำเลยได้วิ่งไปคว้าปืนแก๊ปยาวที่ข้างฝาแล้วลงบันไดหน้าห้างไปเห็นนายจนกำลังเดินจะไปหาพวคนายตำรวจห่างจากจำเลยประมาณ 3 วาจำเลยยกปืนขึ้นยิงไปที่นายจน 1 นัด กระสุนปืนถูกนายจนล้มลงถึงแก่ความตาย ปัญหาว่า จำเลยได้ยิงนายจนตายเพราะบันดาลโทสะหรือไม่ รูปคดีฟังได้ตามที่จำเลยนำเสนอว่า นายจนได้ขึ้นมากอดรั้งนางบัวลอยบนห้างไร่ของจำเลยในขณะที่จำเลยลงจากห้างไปชั่วคราวและกลับมาเห็นกำลังกอดรั้งกันอยู่ เมื่อเห็นเช่นนั้นจำเลยย่อมมีความโกรธ กระโดดขึ้นบนพื้นห้างจนมีเสียงตึงตังดังไปถึงบรรดาพยานโจทก์ที่อยู่ห่างจากห้าง 3-4 วา นายตำรวจกับนายสงครามได้ยื่นจำเลยพูดว่า "เอามึงทำไม อ้ายจน กูไม่ให้มึงมา มึงยังมาอีก หยามน้ำใจกันมากเกินไป มึงอย่าอยู่เลย" แสดงถึงความโกรธแค้นที่เห็นนายจนกำลังกอดภรรยาจำเลยอยู่ นายจนก็ผละจากนางบัวลอยไปที่ข้างฝาห้างแล้วกระโดดลงจากห้างไป ขณะนั้นจำเลยไม่มีอาวุธอยู่ในมือจึงคว้าปืนยาวที่ข้างฝาลงบันไดห้างตามนายจนไปในทันที ถึงพื้นดินเห็นนายจนกำลังเดินจะไปหาพวกพยานโจทก์ ก็ได้ยิงนายจนในขณะที่กำลังมีความรู้สึกโกรธแค้นนายจนที่มาทำการหยามน้ำใจจำเลยเป็นอย่างมาก เช่นนี้ จึงเห็นว่าจำเลยได้ยิงนายจนตายเพราะบันดาลโทสะโดยถูกนายจนข่มเหงน้ำใจอย่างร้ายแรง ด้วยเหตุอันไม่เป็นสมควรได้รับโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้ สำหรับความผิดของจำเลยตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญามาตรา 72 ที่ศาลอุทธรณ์วางโทษจำคุกจำเลย 6 ปีและยังปรานีลดให้อีกกึ่งหนึ่งเหลือเพียง 3 ปีนั้น เห็นว่าเหมาะสมกับการกระทำและรูปคดีของจำเลยแล้วฎีกาของโจทก์จำเลยฟังไม่ขึ้นพิพากษายืน

( สรรเสริญ ไกรจิตติ - ชลอ นุปผเวส - เฉลิม สถิตยัทอง )

#### หมายเหตุ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2054/2517

นายธงชัย พจนายน

โจทก์

นายศรีวรรณ พจนายน

จำเลย

ป.อ. มาตรา 137, 177, 331

ป.วิ.อ. มาตรา 2(4), 28, 158

คำเบิกความของจำเลยซึ่งทำความเข้าใจเรื่องระหองระแหงต่างๆระหว่างโจทก์กับจำเลย  
ในคดีอาญาที่ศาลได้พิพากษาลงโทษจำเลยฐานทำร้ายร่างกายโจทก์นั้น แม้จะเป็นความเท็จ ก็หา  
ใช่ข้อสำคัญในคดีดังกล่าวไม่

คำเบิกความของจำเลยในคดีอาญาซึ่งอ้างตนเองเป็นพยานเพื่อประโยชน์แก่คดีของตนนั้น  
ถือว่าเป็นถ้อยคำของคู่ความในกระบวนการพิจารณา จึงไม่อาจเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาท

การเบิกความเท็จต่อศาลในการพิจารณาคดี มิใช่เรื่องแจ้งความต่อเจ้าพนักงาน เพราะศาล  
ทำหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานในการยุติธรรมในการพิจารณาคดี ซึ่งมีบทบัญญัติไว้โดยเฉพาะตาม  
มาตรา 177 มิได้ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเป็นเจ้าพนักงานทั่วไป จึงไม่เป็นการผิดฐานแจ้งความเท็จ

ฟ้องโจทก์มิได้บรรยายว่า การแจ้งความเท็จของจำเลยอาจทำให้โจทก์เสียหายเป็นแต่กล่าว  
ว่า อาจทำให้ผู้อื่นเสียหายโจทก์จึงไม่ใช่ผู้เสียหาย ไม่มีอำนาจฟ้องในข้อหาฐานนี้

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยอ้างตนเองเป็นพยาน เบิกความอันเป็นเท็จต่อศาลแขวงพระนครเหนือ  
ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 5751/2515 และความเท็จนั้นเป็นข้อสำคัญในคดี (รายละเอียด  
ปรากฏในคำฟ้อง) ตามคำเบิกความของจำเลยเป็นการแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงานซึ่ง  
อาจทำให้ผู้อื่นหรือประชาชนเสียหาย ทั้งเป็นการดูหมิ่นผู้อื่นซึ่งหน้าและใส่ความโจทก์และผู้อื่นต่อ  
บุคคลที่สาม โดยประการที่น่าจะทำให้โจทก์และผู้อื่นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นถูกเกลียดชังขอให้  
ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137, 177, 326, 393, 91, 92

ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว พิพากษายกฟ้องโจทก์

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

โจทก์ฎีกาหลายข้อ ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับฎีกา โดยเห็นว่าเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง  
ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 219

โจทก์ฎีกาคำสั่งที่ไม่รับฎีกา

ศาลฎีกาสั่งรับฎีกาข้อ 3 ที่ว่า ข้อความทั้งหมดตามฟ้องที่จำเลยเบิกความนอกจากตามฎีกาข้อ 4 เป็นข้อสำคัญในคดี และฎีกาข้อ 5 ที่ว่าการที่จำเลยเบิกความอ้างตนเองเป็นพยานไม่เข้าข้อยกเว้นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 331 และที่ว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานแจ้งความเท็จ เพราะเป็นปัญหาข้อกฎหมาย

ปัญหาที่ว่า คำเบิกความข้ออื่นนอกจากตามฎีกาข้อ 4 เป็นข้อสำคัญในคดีหรือไม่นั้น ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า โจทก์จำเลยเป็นพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันคำเบิกความของจำเลยทำความเข้าใจถึงเรื่องระหองระแหงระหว่างโจทก์กับจำเลยซึ่งแม้ว่าเป็นความเท็จก็หาใช่ข้อสำคัญในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 5751/2515 ของศาลแขวงพระนครเหนือที่พิพากษาให้ลงโทษจำเลยฐานทำร้ายร่างกายโจทก์อย่างใดไม่ ดังจะเห็นได้ว่าศาลแขวงพระนครเหนือมิได้หยิบยกคำเบิกความของจำเลยเหล่านั้นมาหักล้างพยานโจทก์ประการใดเลย

ปัญหาต่อไปที่ว่า การที่จำเลยอ้างตนเองเป็นพยาน จะได้รับการยกเว้นความผิดฐานหมิ่นประมาทหรือไม่ ศาลฎีกาเห็นว่า ถึงอย่างไรจำเลยก็อยู่ในฐานะเป็นคู่ความกับโจทก์อยู่นั่นเองคำเบิกความของจำเลยจึงเป็นถ้อยคำในกระบวนการพิจารณาในศาลเพื่อประโยชน์แก่คดีของจำเลย จึงไม่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 331

ส่วนปัญหาที่ว่า การกระทำของจำเลยจะเป็นความผิดฐานแจ้งความเท็จด้วยหรือไม่ เห็นว่าการเบิกความเท็จต่อศาลในการพิจารณาคดีไม่ใช่เรื่องแจ้งความต่อเจ้าพนักงาน เพราะศาลทำหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานในการยุติธรรมในการพิจารณาคดี ซึ่งมีบทบัญญัติสำหรับกรณีนี้ไว้โดยเฉพาะตามมาตรา 177 อยู่แล้ว มิได้ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเป็นเจ้าพนักงานอย่างเจ้าพนักงานทั่วไป การกระทำของจำเลยจึงไม่เข้าลักษณะความผิดฐานแจ้งความเท็จตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 137 อย่างไรก็ตาม ฟ้องโจทก์มิได้บรรยายว่าการแจ้งความของจำเลยอาจทำให้ผู้อื่นเสียหาย โจทก์จึงไม่ใช่ผู้เสียหาย ไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยในข้อหาฐานนี้ได้

พิพากษายืน

( เสถียร ลิ้มปิยะสุริย - วิฑูร เทพพิทักษ์ - ศิริ อติโพธิ )

หมายเหตุ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2238/2527

อัยการพิจิตร

โจทก์



นายตุ้ย สิงหนาท

จำเลย

ป.อ. มาตรา 276

ป.วิ.อ. มาตรา 227

ความสัมพันธ์ของผู้เสียหายกับจำเลยเป็นคนใกล้ชิดสนิทสนมในลักษณะของคนที่รักกัน ระหว่างไปทำงานที่โรงสีข้าวจำเลยเข้าไปในห้องพักข่มขืนกระทำชำเราต่างวันและเวลากันถึง 2 ครั้งผู้เสียหายก็มีได้เอะอะหรือแพร่งพรายให้ผู้ใดทราบ แม้แต่มารดาของตนซึ่งไปทำงานแห่งเดียวกันเพิ่งบอกเมื่อออกจากงานและกลับถึงบ้านแล้วหลายวัน บิดามารดาผู้เสียหายเรียกจำเลยไปสอบถามทำนองบังคับให้ยอมรับผู้เสียหายเป็นภรรยาเมื่อจำเลยไม่ยอมทำตาม จึงกล่าวหาดำเนินคดีแก่จำเลยดังนี้ พยานหลักฐานโจทก์ไม่พอพียงลงโทษจำเลยได้

---

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 276 จำคุกกรรมละ 2 ปี รวม 4 ปี ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยข้อกฎหมายว่า "โจทก์นำสืบว่าผู้เสียหายเป็นญาติกับภรรยาจำเลย เมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2525 ผู้เสียหายและจำเลยไปสมัครงานเป็นลูกจ้างโรงสีข้าวสหกรณ์ัญญะกิจ ตำบลสามง่ามอำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร ผู้เสียหายได้งานทำในวันนั้น และพักอยู่ในห้องแถวคนงานติดกับห้องพักของพี่ชายและพี่สะใภ้ของจำเลย ซึ่งจำเลยได้มาอาศัยพักอยู่ด้วย ครั้นเวลาประมาณ 19 นาฬิกา หลังจากผู้เสียหายเลิกงาน เมื่อเวลา 18 นาฬิกาแล้ว ได้ยืมไฟแช็คของจำเลยเพื่อหุงหาอาหาร เมื่อก่อไฟแล้วก็คืนไฟแช็คให้จำเลย แล้วหันกลับเข้าห้องจะเอาหม้อหุงข้าวจำเลยเดิมตามเข้าไปในห้องเข้ากอดผู้เสียหายทางด้านหลัง ผลักผู้เสียหายล้มคว่ำผู้เสียหายพลิกตัวจะลุกหนี จำเลยขึ้นนั่งคร่อม ใช้มีดจี้คอ ถอดผ้าถุงและกางเกงในข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายจนสำเร็จความใคร่ 1 ครั้ง แล้วพุดข่มขู่มิให้ผู้เสียหายแพร่งพรายให้ผู้อื่นล่วงรู้ รุ่งขึ้นจำเลยได้กลับไปอยู่บ้านจนกระทั่งนางสมพร ดอกแก้วพี่สะใภ้จำเลยไปตามให้ไปทำงานที่โรงสีโดยมีนางประทวน ภู่อ่อง มารดาผู้เสียหายตามมาทำงานด้วยกันเมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม 2525 ครั้นต่อมาในวันที่ 13 กรกฎาคม 2525 หลังจากผู้เสียหายเลิกงานเพียงคืนกลับห้องพักส่วนมารดาผู้เสียหายกับจำเลยซึ่งเข้างานเวรตึกจากเที่ยงคืนถึงรุ่งเช้าเวลา 6 นาฬิกา คืนนั้นเวลาประมาณ 3 นาฬิกา ขณะผู้เสียหายนอนอยู่ในห้องพักกับน้องอายุ 3 ขวบ จำเลยเข้าไปข่มขืนในใจกระทำชำเราผู้เสียหายจนสำเร็จความใคร่ 1 ครั้ง และขู่ว่าจะแจ้งความเช่นครั้งก่อน ผู้เสียหาย มารดาผู้เสียหาย และ

จำเลยทำงานที่โรงสีอยู่ถึงวันที่ 19 กรกฎาคม 2525 คนทั้งสามพากันกลับบ้านเดิมของตนที่ตำบลวังจิก อำเภอโพธิ์ประทับช้าง จังหวัดพิจิตรหลังจากนั้นผู้เสียหาย จึงได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้มารดาทราบ และได้มีการเรียกจำเลยไปสอบถามเพื่อให้รับผู้เสียหายเลี้ยงดูเป็นภรรยา ด้วยเกรงว่าหากรู้ถึงเหตุพิชานผู้เสียหายซึ่งเป็นคนมูทะลุอาจถึงกับฆ่ากันได้ แต่จำเลยไม่ยอมรับ บิดาผู้เสียหายจึงนำความเข้าแจ้งต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีแก่จำเลย

จำเลยนำสืบว่า ผู้เสียหายยินยอมให้จำเลยร่วมประเวณีด้วยความสมัครใจ ระหว่างกลับไปอยู่บ้านผู้เสียหายชักชวนจำเลยให้ทิ้งภรรยาแล้วพาผู้เสียหายหนีไปอยู่เสียด้วยกัน จำเลยไม่ยอมทำตาม จำเลย ภรรยาจำเลยและแม่ยายจำเลยได้ไปพบพูดคุยกับบิดาผู้เสียหายจะให้จำเลยรับเลี้ยงจำเลยไม่ยอม บิดาผู้เสียหายโกรธถึงกับคว้าไม้ตีจำเลย

พิเคราะห์แล้ว ปัญหาว่าจำเลยกระทำความผิดดังโจทก์ฟ้องหรือไม่คงได้ความตามคำเบิกความของผู้เสียหายว่า ระหว่างไปทำงานที่โรงสีชาวสหกรณ์ธัญญะกิจ ถูกจำเลยเข้าไปในห้องพัก ช่มขึ้นกระทำชำเรา ซึ่งต่างวันและเวลาถึง 2 ครั้ง ผู้เสียหายก็มีได้เอะอะหรือแพรงพราย เรื่องที่เกิดขึ้นให้ผู้ใดทราบ แม้แต่มารดาของตนซึ่งไปเป็นลูกจ้างทำงานแห่งเดียวกัน การถูกช่มขึ้นครั้งแรกแม้มารดาของผู้เสียหายจะยังไม่ได้ไปทำงานและพักอยู่ด้วยกันก็ตาม แต่เมื่อมารดาของผู้เสียหายไปได้งานทำและพักอยู่ที่แห่งเดียวกันแล้ว ต่อมาจึงถูกจำเลยช่มขึ้นเป็นครั้งที่สอง ผู้เสียหายก็มีได้แพรงพราย เพิ่งจะไปบอกเล่าให้มารดาฟังหลังจากออกจากงานกลับถึงบ้านแล้ว อีกหลายวัน จนได้มีการสอบถามจำเลยบังคับให้รับผู้เสียหายเลี้ยงดูเป็นภรรยา เมื่อจำเลยไม่ยอมรับที่จะให้เลิกกับภรรยาเดิมจึงทำให้เกิดเรื่องเป็นคดีกันขึ้น ฝ่ายจำเลยเองก็ยอมรับว่าได้มีการได้เสียกับผู้เสียหายจริง แต่เกิดด้วยความสมัครใจทั้งสองฝ่าย นางสมพร ดอกแก้ว พยานโจทก์ซึ่งอยู่ห้องแถวติด ๆ กับห้องผู้เสียหาย และนายประเสริฐ สุขเกิด ผู้ใหญ่บ้านและเป็นกรรมการคนหนึ่งของโรงสีสหกรณ์ธัญญะกิจ พยานจำเลย เบิกความต้องกันว่า สังเกตเห็นความสัมพันธ์ของผู้เสียหายกับจำเลยแล้วต่างเป็นคนใกล้ชิดสนิทสนมเป็นไปในลักษณะของคนรักกัน ก่อนที่ผู้เสียหายจะนำความไปแจ้งกล่าวหาจำเลยก็ได้ความชัดว่าบิดามารดาของผู้เสียหายไปสอบถามเป็นทำนองบังคับให้จำเลยยอมรับผู้เสียหายเป็นภรรยา เมื่อจำเลยไม่ยอมทำตามจึงได้มีการกล่าวหาดำเนินคดีแก่จำเลยขึ้น อันเป็นข้อพิรุณชนสงสัยในพฤติการณ์ของเหตุแห่งการแจ้งความดำเนินคดีแก่จำเลยเป็นอย่างยิ่ง พยานหลักฐานโจทก์เป็นที่สงสัยไม่พอพียงลงโทษจำเลยได้ศาลอุทธรณ์พิพากษาชอบแล้ว ฎีกาโจทก์ฟังไม่ขึ้น"

พิพากษายืน

( สนิท อังศุสิงห์ - สำเนียง ด้วงมหาสอน - พิชัย วุฒิจำนงค์ )

หมายเหตุ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 313 / 2528

อัยการสุพรรณบุรี

โจทก์

นายสมจิต บานไม่รู้โรย กับพวก

จำเลย

ป.อ. มาตรา 83, 276

ผู้เสียหายยอมให้จำเลยที่ 1 ร่วมประเวณีโดยสมัครใจ แม้จำเลยที่ 2 จะช่วยจับขังผู้เสียหาย ถ่างออกในการร่วมประเวณีโดยสมัครใจของผู้เสียหาย เช่นนั้น ย่อมไม่ทำให้การกระทำของจำเลยที่ 2 เป็นความผิด ผู้เสียหายยินยอมให้จำเลยทั้งสองมาคุยด้วยบนบ้านในลักษณะเปลี่ยกายทั้งสองคน และยังยอมให้จำเลยที่ 1 ร่วมประเวณีด้วยความสมัครใจต่อหน้าจำเลยที่ 2 ทั้งที่มีแสงตะเกียงเช่นนั้น แสดงว่าผู้เสียหายสมัครใจแสวงสุขในเชิงโลกีย์วิสัยร่วมกับจำเลยทั้งสองโดยสมัครใจ

ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่าจำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคแรก จำคุก 4 ปี คำรับสารภาพทั้งในชั้นสอบสวนและในชั้นพิจารณาเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาลดโทษให้ 1 ใน 3 คงจำคุก 2 ปี 8 เดือน จำเลยที่ 2 ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยข้อกฎหมายว่า "คดีนี้ประจักษ์พยานของโจทก์คงมีผู้เสียหายเพียงคนเดียว ผู้เสียหายเบิกความว่าตนเองอายุ 60 ปี สามีตายมา 10 ปีแล้ว ผู้เสียหายอยู่คนเดียวตลอดมาโดยไม่มีสามีใหม่แต่อย่างใด คืบเกิดเหตุเวลาประมาณ 20 นาฬิกา ผู้เสียหายอยู่บ้านคนเดียวจุดตะเกียงไว้ด้วย จำเลยทั้งสองเป็นเด็กหนุ่มเพื่อนบ้านซึ่งรู้จักกันมานาน 7 ปีแล้ว ได้ขึ้นมาบนบ้านผู้เสียหาย แก้วออกหมดแม้กางเกงในก็ไม่ได้นุ่งจำเลยทั้งสองเปลี่ยกายคุยกับผู้เสียหายเรื่อง เกี่ยวข้าวอยู่พักหนึ่ง (ผู้เสียหายเบิกความว่าคุยอยู่นาน 2 นาที แต่ตามบันทึกการตรวจสถานที่เกิดเหตุหมาย จ.3ระบุว่าจำเลยทั้งสองคุยอยู่นานประมาณ 15 นาที) แล้วจำเลยที่ 1 เขามีอกคอด ผู้เสียหายและใช้มือขวาทือมิดจีคอผู้เสียหายไว้บังคับไม่ให้ร้องใช้มือซ้ายเปิดผ้าถุงจำเลยที่ 2 ช่วย

จับหาผู้เสียหายต่างออกแล้วจำเลยที่ 1 กระทำซ้ำเราผู้เสียหายนานประมาณครึ่งชั่วโมงจึงสำเร็จ จากนั้นจำเลยที่ 2 ก็กระทำซ้ำเราผู้เสียหายต่ออีกนานราวครึ่งชั่วโมง ขณะกระทำซ้ำเราจำเลยที่ 1 นั่งอยู่ใกล้ ๆ ผู้เสียหายถือมีดจ่อผู้เสียหายไว้และขู่ว่าหากร้องจะฆ่าให้ตาย ขณะจำเลยทั้งสอง กระทำซ้ำเราอยู่นั้นตะเกียงก็ยังคงจุดสว่างอยู่ตลอดเวลา เมื่อจำเลยที่ 2 กระทำซ้ำเราเสร็จแล้ว จำเลยทั้งสองก็สวมเสื้อผ้าที่กองอยู่ข้างที่นอนแล้วพากันเดินลงจากบ้านผู้เสียหายไป ผู้เสียหายมี เลือดออกที่อวัยวะเพศจึงกินยาฉุนแล้วก็นอนโดยไม่ได้ออกจากบ้านไปบอกใครที่ไหน จนรุ่งเช้าจึงไป เล่าเรื่องให้นายยิ้มน้องชายฟัง นายยิ้มไปแจ้งความตำรวจสายตรวจแล้วพาผู้เสียหายไปให้แพทย์ ตรวจที่โรงพยาบาล เมื่อกลับจากโรงพยาบาลแล้วนายยิ้มจึงพาผู้เสียหายไปแจ้งความร้องทุกข์ที่ สถานีตำรวจ นายแพทย์สุเมธ พิพัฒน์ศรีสวัสดิ์ แพทย์ผู้ตรวจให้ความเห็นว่าการตรวจร่างกาย ผู้เสียหายไม่พบสิ่งผิดปกติภายนอกแต่อย่างใด ส่วนภายในช่องคลอดและเยื่อช่องคลอดของผู้เสียหายมีรอยถลอกเล็กน้อยซึ่งเกิดจากการร่วมประเวณีอย่างรุนแรงและยืนยันไม่ได้ว่าถูกข่มขืน เพราะการร่วมประเวณีกันโดยสมัครใจอย่างรุนแรงก็ทำให้เกิดรอยถลอกเช่นนั้นได้

จำเลยที่ 2 นำสืบว่า คืบเกิดเหตุจำเลยที่ 2 ชวนจำเลยที่ 1 ไปซื้อมะพร้าวที่บ้านผู้เสียหาย ผู้เสียหายเรียกให้ขึ้นบ้านถามว่ามาซื้อมะพร้าวหรือซื้อคน จำเลยที่ 2 ว่ามาซื้อมะพร้าวทั้งคน คุณ กันอยู่สักพักหนึ่งผู้เสียหายก็ชวนจำเลยที่ 2 เข้ามุ้งจำเลยที่ 2 ได้ร่วมประเวณีกับผู้เสียหาย โดย ผู้เสียหายสมัครใจยินยอมไม่มีการร้องเอะอะโวยวายหรือขัดขืน เพราะได้ร่วมประเวณีกันแบบนี้มา ก่อนแล้ว ขณะร่วมประเวณีจำเลยที่ 2 เอาหมอนรองกันผู้เสียหายด้วย ได้ยินผู้เสียหายบ่นว่าเจ็บ เมื่อสำเร็จกิจแล้วจำเลยที่ 2 ลูกไปอาบน้ำ จำเลยที่ 1 ขึ้นไปร่วมประเวณีกับผู้เสียหายต่อเสร็จแล้วก็ ชวนกันกลับไม่ได้ดูว่าผู้เสียหายมีเลือดออกหรือไม่ ส่วนจำเลยที่ 1 มาเบิกความเป็นพยาน สอดคล้องกับจำเลยที่ 2 นำสืบ นอกจากนี้ยังมีเด็กหนุ่มหลายคนในหมู่บ้านคือนายเทียม นายผา นายประจักษ์ นายประเทืองและนายอารีย์มาเบิกความเป็นพยานจำเลยว่า ผู้เสียหายชอบให้เด็กหนุ่มบำเรอความใคร่ เป็นที่รู้จักกันทั่วไปในหมู่บ้าน โดยเฉพาะนายประจักษ์ นายประเทือง และ นายอารีย์ ยืนยันว่าตนเองได้เคยไปร่วมประเวณีกับผู้เสียหายมาหลายครั้งแล้ว และเคยไปด้วยกัน กับจำเลยทั้งสองก็หลายครั้งผู้เสียหายมักชอบให้ร่วมเพศแรง ๆ แม้เลือดออกก็ไม่เคยว่าอะไร

พิเคราะห์แล้วข้อเท็จจริงที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยต้องกันมาเป็นอันยุติว่า ผู้เสียหายยอมให้ จำเลยที่ 1 ร่วมประเวณีโดยสมัครใจ ไม่ได้มีการข่มขืนขู่เข็ญหรือใช้กำลังประทุษร้ายผู้เสียหายแต่ ประการใด คดีนี้มีปัญหาในชั้นฎีกาเฉพาะจำเลยที่ 2 ว่าได้ข่มขืนกระทำซ้ำเราผู้เสียหายหรือไม่ เท่านั้นตามคำเบิกความของผู้เสียหายไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 ได้ใช้มีดจู่ขู่บังคับหรือใช้มือกดคอ

ผู้เสียหายแต่ประการใด ผู้เสียหายเบิกความว่าจำเลยที่ 1 เป็นคนใช้มีดจู้บังคับและใช้มือกดคอผู้เสียหาย แล้วข่มขืนกระทำชำเราส่วนจำเลยที่ 2 เพียงแต่ช่วยจับขาผู้เสียหายถ่างออกเท่านั้น เมื่อข้อเท็จจริงเป็นอันยุติแล้วว่า ผู้เสียหายยอมให้จำเลยที่ 1 ร่วมประเวณีโดยสมัครใจดังนั้นแม้จำเลยที่ 2 จะช่วยจับขาผู้เสียหายถ่างออกในการร่วมประเวณีโดยสมัครใจของผู้เสียหายเช่นนั้น ย่อมไม่ทำให้การกระทำของจำเลยที่ 2 ดังกล่าวเป็นความผิดแต่อย่างใด ส่วนปัญหาที่ว่าเมื่อผู้เสียหายยอมให้จำเลยที่ 1 ร่วมประเวณีโดยสมัครใจคนหนึ่งแล้วจะยอมให้จำเลยที่ 2 ร่วมประเวณีโดยสมัครใจด้วยอีกคนหนึ่งได้หรือไม่ นั้น ศาลฎีกาเห็นว่าตามคำของผู้เสียหายไม่ปรากฏเลยว่าจำเลยที่ 2 ได้ขู่ เชื้อบบังคับหรือใช้กำลังประทุษร้ายผู้เสียหายแต่อย่างใด พฤติการณ์ที่ผู้เสียหายยินยอมให้จำเลยทั้งสองมาคุยด้วยบนบ้านในลักษณะเปลื้องกายล่อนจ้อนทั้งสองคน และยังยอมให้จำเลยที่ 1 ร่วมประเวณีด้วยโดยสมัครใจต่อจำเลยที่ 2 ทั้งที่มีแสงไฟจากตะเกียงส่องสว่างอยู่เห็นได้ชัดเจน เช่นนั้นแสดงว่าผู้เสียหายและจำเลยทั้งสองมิได้มีความอับอายในเรื่องการประกอบกิจทางเพศระหว่างกันแต่อย่างใด ตรงกันข้ามกลับทำให้เห็นว่าผู้เสียหายมีความสมัครใจที่จะแสวงหาความสุขจากการมีโลกีย์กับจำเลยทั้งสองโดยเปิดเผยโดยปราศจากความอับอายซึ่งกันและกัน ฉะนั้นที่ศาลอุทธรณ์สันนิษฐานว่าเมื่อผู้เสียหายยอมให้จำเลยที่ 1 กระทำชำเราโดยสมัครใจคนหนึ่งแล้ว คงจะไม่ยอมให้จำเลยที่ 2 กระทำชำเราอีกคนหนึ่งนั้น ศาลฎีกาจึงไม่เห็นพ้องด้วย กรณีนี้เห็นว่าเชื่อว่าเป็นเรื่องผู้เสียหายสมัครใจแสวงหาความสุขในเชิงโลกีย์วิสัยร่วมกับจำเลยทั้งสองโดยสมัครใจจนมิได้นึกถึงความอับอายซึ่งกันและกันดังที่จำเลยนำสืบ แต่เมื่อความปรากฏแก่นายยิ้มน้องชายผู้เสียหายและนายยิ้มไปแจ้งความตำรวจสายตรวจแล้ว เรื่องจึงต้องบานปลายกลายเป็นเรื่องร้องทุกข์ไปถึงสถานีตำรวจ"

พิพากษาแก้เป็นให้ยกฟ้องถึงจำเลยที่ 2 ด้วย นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

( ทวี กสิยพงศ์ - เสรี แสงศิลป์ - สวัสดิ์ รอดเจริญ )

หมายเหตุ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3430/2528

พนักงานอัยการจังหวัดปทุมธานี

โจทก์

นายเล็ง ชุมมิน กับพวก

จำเลย

ป.วิ.อ. มาตรา 213, 225, 226

พยานโจทก์รับจ้างมาเบิกความ ควรรับฟังอย่างระมัดระวัง การที่พยานโจทก์ฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิด เช่นนี้ เป็นเหตุลักษณะคดีแม้ศาลชั้นต้นไม่รับฎีกาของจำเลยบางคน เพราะไม่ยื่นมาภายในกำหนดเวลาศาลฎีกาก็พิพากษาให้ยกฟ้องโจทก์ สำหรับจำเลยผู้นั้นได้

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสี่ได้ร่วมกันข่มขืนกระทำชำเรานางสาวเบญจวรรณโดยใช้มีดเป็นอาวุธและร่วมกันแทงนางสาวเบญจวรรณโดยเจตนา ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 276, 288, 289(7)

จำเลยทั้งสี่ให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยทั้งสี่มีความผิดตามฟ้อง ลงโทษประหารชีวิตในฐานะฆ่าผู้อื่น  
จำเลยทั้งสี่อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

จำเลยที่ 1 ที่ 3 และที่ 4 ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ขณะเกิดเหตุไม่มีผู้รู้เห็นเหตุการณ์ โจทก์มีแต่พยานแวดล้อมมาสืบพยานโจทก์จำสักรยนต์ที่จอดข้างถนนบริเวณใกล้ที่เกิดเหตุได้ขณะที่พยานนั่งรถแท็กซี่ผ่าน เป็นการผิดวิสัย และพยานรับจ้างมาเบิกความควรรับฟังอย่างระมัดระวัง พยานหลักฐานโจทก์เป็นพินิจและน่านะวางสงสัย บางอย่างขัดแย้งต่อเหตุผลฟังไม่ได้ว่าจำเลยทั้งสี่กระทำความผิด แม้ศาลชั้นต้นไม่รับฎีกาของจำเลยที่ 2 เพราะไม่ยื่นมาภายในกำหนดเวลา แต่การที่พยานหลักฐานของโจทก์ฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิด เป็นเหตุอยู่ในส่วนลักษณะคดี ศาลฎีกาพิพากษาให้มีผลไปถึงจำเลยที่ 2 ด้วยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 213, 225

พิพากษายกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยทั้งสี่

( พจน์ บุญเลี้ยง - เสนอ ศรีนิม - ขวลิต นวลชัย )

หมายเหตุ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4623/2530

พนักงานอัยการ กรมอัยการ

โจทก์

นายก่อกเกียรติ กู้กระฉก

จำเลย

ป.วิ.อ. มาตรา 226

หลังเกิดเหตุนานประมาณ 2 เดือน มีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาสอบถามผู้เสียหายถึงเรื่องถูกคนร้ายชิงทรัพย์แล้วให้ไปดู ตัวและชี้ คนร้ายผู้เสียหายชี้ ว่าจำเลยเป็นคนร้าย แต่ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ให้ผู้เสียหายแอบดู จำเลยที่มานในห้องพนักงานสอบสวนก่อนชี้ ตัวเช่นนี้ จะรับฟังพยานหลักฐานดังกล่าวมาลงโทษจำเลยไม่ได้ พ. พยานโจทก์สามารถชี้ ตัวจำเลยว่าเป็นคนร้ายได้ถูกต้องเพราะได้รับเงินจากเจ้าหน้าที่ตำรวจถึง 400 บาท พยานปากนี้ได้กระทำไปโดยมีอำมริสสินจ้าง จึงเป็นพยานที่ขาดน้ำหนัก ฟังลงโทษจำเลยไม่ได้เช่นกัน.

---

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339,340 ตริ, 83

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 339, 83 ประกอบด้วยมาตรา 340 ตริ ให้จำคุก 15 ปี

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงฟังได้เบื้องต้นว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุได้มีคนร้ายใช้รถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะซึ่งเอาสร้อยคอทองคำ 1 เส้น สร้อยข้อมือทองคำ 2 เส้น รวมราคา 6,000 บาทของนางสาวสุนันทา พงษ์มณีศิริรักษ์ ผู้เสียหายไปจริง มีข้อวินิจฉัยว่าจำเลยเป็นคนร้ายกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ ได้ความจากนางสาวสุนันทาผู้เสียหายว่า เมื่อผู้เสียหายถูกคนร้ายชิงทรัพย์นั้นผู้เสียหายสามารถจำหน้าคนร้ายได้ แต่ผู้เสียหายไม่ได้ไปแจ้งความเพราะคิดว่าคงจับคนร้ายไม่ได้ เพียงไปเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้บรรดาเพื่อน ๆ รวมทั้งสืบตำรวจเอกมาโนชญ์ฟัง สืบตำรวจเอกมาโนชญ์รับจะให้เพื่อน ๆ ช่วยสืบหาคนร้ายให้ หลังเกิดเหตุนานประมาณ 2 เดือน มี

เจ้าหน้าที่ตำรวจมาสอบถามผู้เสียหายถึงเรื่องที่ถูกรายชิงทรัพย์ แล้วให้ไปดูตัวและชี้คนร้าย ผู้เสียหายได้ชี้จำเลยนี้ว่าเป็นคนร้ายนั้น เห็นว่า ก่อนที่ผู้เสียหายจะชี้คนร้ายปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ให้ผู้เสียหายแอบดูจำเลยที่มานในห้องพักงานสอบสวน แสดงว่าถ้าผู้เสียหายสามารถจำคนร้ายที่ชิงทรัพย์ได้จริง ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องกระทำเช่นนั้น พิจารณาเหตุที่ผู้เสียหายไม่ยอมแจ้งความแต่แรก เพิ่งจะแจ้งความต่อเมื่อไปดูตัวจำเลยแล้ว น่าจะเป็นเพราะผู้เสียหายจำคนร้ายไม่ได้มากกว่าส่วนนายพรชัย เลี้ยงจำปา พยานโจทก์ที่เบิกความว่า เห็นจำเลยตั้งแต่เข้าไปซื้อกล้วยแขกจากพยาน แล้วเห็นจำเลยไปขึ้นรถจักรยานยนต์ซึ่งพวกติดเครื่องรออยู่ตามไปชิงทรัพย์ผู้เสียหาย เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมจำเลยได้ และให้พยานไปชี้ตัวคนร้ายสามารถชี้ตัวถูกต้อง ก็ปรากฏว่าพยานโจทก์ปากนี้ได้รับเงินจากเจ้าหน้าที่ตำรวจจนถึง 400 บาท จึงยอมไปชี้ตัวจำเลย ซึ่งการกระทำเช่นนี้เสมือนว่า พยานปากนี้ได้กระทำไปโดยมีอำมริสินจ้างค่าเบิกความของพยานดังกล่าวจึงขาดน้ำหนักพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบยังไม่เพียงพอที่จะให้รับฟังลงโทษจำเลยได้ ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์ชอบแล้ว ฎีกาโจทก์ฟังไม่ขึ้น"

พิพากษายืน.

( ส่งฯ ศิลปประสิทธิ์ - ชูเชิด รักตะบุตร - อธิพันธ์ วัศมิตต์ )

หมายเหตุ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2212/2536

นาย บุญ เอนก ยศ ธร

โจทก์

พันตำรวจโท ศุภศักดิ์ ยศธร

จำเลย

ป.อ. มาตรา 326, 331

จำเลยบรรยายฟ้องในคดีที่จำเลยเป็นโจทก์ฟ้องโจทก์เป็นจำเลยขอให้เพิกถอนโจทก์จากการเป็นผู้ดูแลของ จ. และตั้งจำเลยเป็นผู้ดูแลแทนว่าโจทก์เล่นการพนัน ไม่เหมาะสมที่จะเป็นผู้ดูแลจ. แม้ในคดีดังกล่าวศาลจะมีได้ตั้งประเด็นเรื่องคุณสมบัติของโจทก์ไว้โดยตรง แต่ก็มีข้อที่จะต้องพิจารณาว่าโจทก์หรือจำเลยควรจะเป็นผู้ดูแลของ จ. การที่จำเลยเบิกความว่า บ้านของโจทก์ตั้งเป็นบ่อนการพนันก็เพื่อสนับสนุนคดีของจำเลยในข้อที่ว่าจำเลยเป็นผู้มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะเป็นผู้ดูแลของ จ. ส่วนโจทก์ไม่เหมาะสม ถือได้ว่าข้อความดังกล่าวเป็นข้อความ



ในกระบวนการพิจารณาคดีในศาลเพื่อประโยชน์แก่คดีของตน ไม่เป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 331

---

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า จำเลยได้เบิกความอันเป็นเท็จต่อศาลในการพิจารณาคดีของ ศาลแพ่งธนบุรีว่า โจทก์มิได้แจ้งเรื่องที่โจทก์มายื่นคำร้องต่อศาลแพ่งธนบุรี ขอให้ศาลมีคำสั่ง แต่งตั้งโจทก์เป็นผู้อนุบาลนางเจียร ยศธร ให้จำเลยทราบ และจำเลยได้เบิกความดูหมิ่นและหมิ่น ประมาทโจทก์ในขณะที่เบิกความต่อศาลแพ่งธนบุรีว่า ที่บ้านพักของโจทก์เป็นที่ตั้งบ่อนการพนัน ทำให้โจทก์เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นและถูกเกลียดชัง ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 177, 326, 393, 332, 91

ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้วมีคำสั่งให้ประทับฟ้องเฉพาะข้อหาหมิ่นประมาท ส่วนข้อหา อื่นให้ยกฟ้อง

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 ปรับจำเลยเป็นเงิน 1,000 บาท

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับให้ยกฟ้องโจทก์

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า การที่จำเลยได้เบิกความในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ 1203/2533 ของศาล แพ่งธนบุรี ตอนหนึ่งมีข้อความว่า บ้านของโจทก์ตั้งเป็นบ่อนการพนัน นั้น ปรากฏว่าคดีดังกล่าวเป็น คดีที่จำเลยฟ้องขอให้เพิกถอนโจทก์ออกจากการเป็นผู้อนุบาลของนางเจียร ยศธร ผู้ไร้ ความสามารถ โดยบรรยายฟ้องในคดีนั้นว่าโจทก์ก็เล่นการพนันไม่เหมาะสมที่จะเป็นผู้อนุบาลของ นางเจียรขอให้เพิกถอนโจทก์จากการเป็นผู้อนุบาลของนางเจียรและตั้งจำเลยเป็นผู้อนุบาลแทน แม้ในคดีดังกล่าวศาลจะมีได้ตั้งประเด็นเรื่องคุณสมบัติของโจทก์ไว้โดยตรง แต่ก็มีข้อที่จะต้อง พิจารณาว่าโจทก์หรือจำเลยควรจะเป็นผู้อนุบาลของนางเจียรผู้ไร้ความสามารถ การที่จำเลยเบิก ความด้วยข้อความว่าบ้านของโจทก์ตั้งเป็นบ่อนการพนันก็เพื่อสนับสนุนคดีของจำเลยในข้อหาที่ว่า

จำเลยเป็นผู้มีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะเป็นผู้อนุบาลของนางเจียร โจทก์ไม่เหมาะสมที่จะเป็นผู้อนุบาล ถือได้ว่าเป็นข้อความในกระบวนการพิจารณาคดีในศาลเพื่อประโยชน์แก่คดีของตน ไม่เป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 331

พิพากษายืน

( สังเวียน รัตนมุง - จงทรัพย์ เทียงธรรม - ทองเลื่อน พูลพิพัฒน์ )

หมายเหตุ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 808/2540

พนักงานอัยการจังหวัดพิจิตร

โจทก์

นาย จเร นิลนาก

จำเลย

ป.อ. มาตรา 59, 68, 277, 288

ผู้ตายเคยกดปล้ำข่มขืนกระทำชำเรา ล. ภรรยาจำเลยมาครั้งหนึ่งแล้วจำเลยก็ไม่เอาเรื่อง ครั้นถูกจำเลยต่อว่าผู้ตายยังพูดสบประมาทจำเลยกับภรรยาอีกวันเกิดเหตุผู้ตายมาพูดขอล. ไปเป็นภรรยาจากพ่อตาแม่ยายจำเลย การที่ผู้ตายจับแขน ล. ดึงเข้ามาหาตัวแม้จะมีได้มีเจตนาจะทำร้ายก็ตามแต่ก็ถือได้ว่ามีเจตนากระทำอนาจารต่อ ล. เมื่อผู้ตายกระทำการละเมิดต่อกฎหมายและศีลธรรมอย่างร้ายแรงจำเลยย่อมมีสิทธิตามกฎหมายที่จะกระทำการป้องกันเกียรติยศชื่อเสียงและเสรีภาพของ ล. ผู้เป็นภรรยาของตนได้โดยชอบขณะเกิดเหตุจำเลยไม่มีอาวุธใดหากจำเลยจะเข้าช่วยเหลือ ล. ภรรยาของตนด้วยการเข้าทำร้ายผู้ตายด้วยมือเปล่าก็อาจถูกผู้ตายชักอาวุธปืนออกมายิงได้ในภาวะเช่นนั้นจึงไม่มีทางเลือกนอกจากแย่งอาวุธปืนจากผู้ตายแล้วยิงผู้ตายถ้าเพียงจะใช้อาวุธปืนตีผู้ตายปืนอาจลั่นไปถูกคนอื่นหรือผู้ตายอาจแย่งคืนมายิงเอาได้จำเลยแย่งอาวุธปืนได้ก็ยิ่งทันทีโดยไม่เลือกว่าจะถูกตรึงไหนแล้วทั้งอาวุธปืนวิงหนีการกระทำของจำเลยเป็นการกระทำไปพอสมควรแก่เหตุจึงเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 68

---

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 33 วรรคหน้า อัตรากระสุนปืนและหมอนรองลูกกระสุนปืนของกลาง

### จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบ มาตรา 72 ให้จำคุก 12 ปี ค่าเบิกความของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 8 ปี ตรีของกลาง

### จำเลย อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ ภาค 2 พิพากษายืน

### จำเลย ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังได้เป็นยุติว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยได้เข้าแย่งอาวุธปืนจากเฮอร์ผู้ตายแล้วยิงผู้ตาย 1 นัด ถูกบริเวณอกหูซ้าย เป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย ปัญหาวินิจฉัยในชั้นนี้ตามฎีกาของจำเลยมีว่า การกระทำของจำเลยเป็นการป้องกันตัวโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ในปัญหานี้โจทก์มีนางลำพูน นิลมาก นายฉลวย และนางทวิ เมษยาพิบ ภรรยาพ่อตาและแม่ยายจำเลยเบิกความเป็นพยานได้ความว่าก่อนวันเกิดเหตุประมาณ 3 ถึง 4 เดือน ผู้ตายได้กดปล้ำข่มขืนกระทำชำเรา นางลำพูนภรรยาของจำเลยหนึ่งครั้ง วันเกิดเหตุผู้ตายมาที่บ้านของนายฉลวยได้นั่งเจรจากับนายฉลวย และ นางทวิ ภรรยาของนายฉลวย อยู่ที่แคร่ใต้ถุนบ้านผู้ตายพูดขอนางลำพูนภรรยาของจำเลยไปเป็นภรรยาของตน นายฉลวย กับนางทวิ บอกว่าผู้ตายก็มีภรรยาและบุตรอยู่แล้วนางลำพูน ก็มีสามีและบุตรจะมาขอไปเป็นภรรยาของผู้ตายได้อย่างไรผู้ตายก็ยังพูดขอนางลำพูนกับนายฉลวย และนางทวิอยู่อีก และขณะนั้นจำเลยกับนางลำพูนได้ขับรถจักรยานยนต์นั่งซ้อนท้ายกันมาที่บ้านนายฉลวยและนางทวิ เพื่อนำนมมาส่งให้ลูกที่ฝากให้นางทวิแม่ยายช่วยเลี้ยง จำเลยพบผู้ตายจึงได้ต่อว่าผู้ตายว่า จำเลยไปทำอะไรให้ผู้ตายเจ็บช้ำน้ำใจผู้ตายจึงไปปล้ำข่มขืนภรรยาจำเลย ผู้ตายพูดว่าเป็นเรื่องของผู้ตาย ภรรยาจำเลยผู้ตายจะเอาเมื่อไรก็ได้ ซึ่งขณะนั้นผู้ตายเอามือกุมอาวุธปืนที่เอวไว้ นางลำพูนได้พูดขึ้นว่าพูดอย่างนี้มันจะมากไปแล้ว และเดินผ่านผู้ตายซึ่งนั่งอยู่ที่แคร่ใต้ถุนบ้านเพื่อเอาขวดนมไปส่งให้นางทวิผู้ตายได้จ้วงแขนนางลำพูนดึงเข้ามาหาตัว จำเลยเห็นเช่นนั้นจึงเข้าไปแย่งเอาอาวุธปืนจากเฮอร์ของผู้ตายและยิงผู้ตาย 1 นัดแล้วหลบหนี ศาลฎีกาพิเคราะห์พยานโจทก์ดังกล่าวแล้ว เห็นว่า ผู้ตายเคยกดปล้ำข่มขืนกระทำชำเรานางลำพูนภรรยาจำเลยมาครั้งหนึ่งแล้วจำเลยก็ไม่เอาเรื่อง ครั้นถูกจำเลยต่อว่าผู้ตายยังพูดสบประมาทจำเลยกับภรรยาอีก วันเกิดเหตุผู้ตายมาพูดขอนางลำพูนไปเป็นภรรยาจากนายฉลวยและนางทวิซึ่งเป็นพ่อตาแม่ยายจำเลย การที่ผู้ตายจับแขนนางลำพูนดึง

เข้ามาหาตัว แม้จะมีได้มีเจตนาจะทำร้ายก็ตาม แต่ก็ถือได้ว่ามีเจตนากระทำอนาจารต่อนางลำพูน เมื่อผู้ตายกระทำการละเมิดต่อกฎหมายและศีลธรรมอย่างร้ายแรง จำเลยย่อมมีสิทธิตามกฎหมายที่จะกระทำการป้องกันเกียรติยศชื่อเสียงและเสรีภาพของนางลำพูนผู้เป็นภรรยาของตนได้โดยชอบ ขณะเกิดเหตุจำเลยไม่มีอาวุธใด หากจำเลยจะเข้าช่วยเหลือนางลำพูน ภรรยาของตนด้วยการเข้าทำร้ายผู้ตายด้วยมือเปล่าก็อาจถูกผู้ตายชักอาวุธปืนออกมายิงได้ในภาวะเช่นนั้นจึงไม่มีทางเลือก นอกจากแย่งอาวุธปืนจากผู้ตายแล้วยิงผู้ตาย ถ้าเพียงจะใช้อาวุธปืนตีผู้ตายปืนอาจลั่นไปถูกคนอื่น หรือผู้ตายอาจแย่งคืนมายิงเอาได้ จำเลยแย่งอาวุธปืนได้ก็ถึงขั้นที่โดยไม่เลือกว่าจะถูกตรงไหนแล้ว ทั้งอาวุธปืนวิงหนี การกระทำของจำเลยเป็นการกระทำไปพอสมควรแก่เหตุ จึงเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 68 ไม่เป็นความผิดตามฟ้อง

พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์

( บุญศรี แก้วสาร - วินัย วิมลเศรษฐ - วิรัตน์ ลัทธินวงศ์กร )

หมายเหตุ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5664/2540

พนักงานอัยการ จังหวัด กำแพงเพชร

โจทก์

โจทก์ร่วม

โจทก์

นาง กล่อม พัน ปี

โจทก์

นาย มนต์เทพ อมะวัณ

จำเลย

ป.อ. มาตรา 68, 72, 288

ป.วิ.อ. มาตรา 193, 216, 227

ก่อนเกิดเหตุผู้ตายเข้ามาต่อว่าและตบหน้าจำเลยจำเลยโมโหจึงชักปืนยิงผู้ตาย 3 นัด ซึ่งในขณะที่เกิดเหตุมีผู้อยู่ในเหตุการณ์เพียง 3 คน คือ อ. พยานโจทก์จำเลย และผู้ตาย อ. ไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยหรือผู้ตายมาก่อน จึงเป็นพยานคนกลาง พยานปากนี้จึงมีน้ำหนักมาก ยิ่งกว่านั้นเมื่อพิจารณาคำเบิกความของจำเลยแล้ว จำเลยเพียงแต่เกรงว่าผู้ตายจะชักปืนออกมายิงทั้งที่ยังไม่พบเหตุการณ์ที่จะถือว่าผู้ตายจะชักปืนออกมายิงทำร้ายจำเลยและไม่ปรากฏว่าผู้ตายมี

อาวุธปืนจึงถือว่ายังไม่มีภัยอันตรายที่จำเลยจำต้องป้องกันแต่อย่างใดการกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นการป้องกันตามกฎหมาย โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานฆ่าผู้อื่นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยบันดาลโทสะตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ประกอบด้วยมาตรา 72 โจทก์ร่วมขอขยายเวลาอุทธรณ์ แต่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 2 ไม่อนุญาต จึงถือว่าโจทก์ร่วมไม่ได้อุทธรณ์ในปัญหาดังกล่าว ต้องถือว่าปัญหาดังกล่าวสำหรับโจทก์ร่วมได้ยุติแล้ว โจทก์ร่วมไม่มีสิทธิฎีกาว่าการกระทำของจำเลยเป็นการฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ดังนั้นแม้ศาลชั้นต้นจะรับฎีกาโจทก์ร่วมมา ศาลฎีกาก็ไม่รับวินิจฉัยให้

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 32, 33, 91, 288, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ และริบหวักระสุนปืนขนาด .357 จำนวน 1 นัด ของกลาง

จำเลยให้การปฏิเสธ

ระหว่างพิจารณา นางกลิม พันปี มารดาผู้ตาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288 ประกอบมาตรา 72, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืนเครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานฆ่าผู้อื่นจำคุก 15 ปี ฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตจำคุก 6 เดือน และฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน ทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุอันควรและไม่ได้รับอนุญาตตามกฎหมาย เป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบทลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง อันเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน รวมจำคุก 16 ปีลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมาย มาตรา 78 คงจำคุก 10 ปี 8 เดือนของกลางริบ

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาแก้เป็นว่า สำหรับความผิดฐานฆ่าผู้อื่นจําคุก 12 ปี ลดโทษให้หนึ่งในสาม คงจําคุก 8 ปี เมื่อรวมกับโทษสำหรับความผิดอื่นอีก 2 กระทั่งแล้ว รวมจําคุก 8 ปี 8 เดือนนอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

### โจทก์ร่วมและจำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงฟังได้ในเบื้องต้นว่า ผู้ตายเข้าใจว่านางสาววันรอนกรียากับจำเลยซึ่งทำงานอยู่ด้วยกันที่โรงพยาบาลคลองขลุง ที่เกิดเหตุเป็นชู้กันตามวันเวลาและสถานที่เกิดตามฟ้อง ขณะจำเลยนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานหน้าตึกผู้ป่วยนอกในโรงพยาบาลดังกล่าว ผู้ตายขับรถจักรยานยนต์เข้าไปจอดที่หน้าตึกแล้วเดินไปที่โต๊ะทำงานจำเลยพูดทําทายจำเลย แต่จำเลยไม่ได้ตอบต่อมาผู้ตายตบหน้าจำเลย จำเลยใช้อาวุธปืนพกยิงผู้ตาย 3 นัดถูกผู้ตายที่บริเวณลำคอ ด้านหน้า ต้นแขนซ้าย และเหนืออกด้านซ้ายถึงแก่ความตาย คดีมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่าการกระทำของจำเลยเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่โจทก์มีนายอนันต์ คงไทย เป็นพยานเบิกความว่า ขณะเกิดเหตุพยานเป็นยามอยู่โรงพยาบาลและนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานกับจำเลย ผู้ตายเข้ามาต่อว่าจำเลยและตบหน้าจำเลยอย่างแรงพอสมควร แต่ไม่แรงมากจำเลยชักปืนยิงผู้ตาย 3 นัด กระสุนปืนถูกบริเวณหน้าอกผู้ตายพลีชีพสิ้นเสียงปืนจำเลยวิ่งหนีไปทางหลังโรงพยาบาลและตอบทนายจำเลยถามค้านว่า ตอนได้ยินเสียงปืนเห็นผู้ตายยืนอยู่ในลักษณะมือทั้งสองข้างวางขนานไปกับลำตัว ส่วนจำเลยเบิกความว่าเหตุที่ยิงผู้ตายเนื่องจากโมโหที่ผู้ตายตบหน้า และผู้ตายเลิกเสื้อกันหนาว จำเลยเกรงว่าผู้ตายจะชักปืนออกมายิงทำร้ายจำเลยเห็นว่า ขณะเกิดเหตุบริเวณที่เกิดเหตุอยู่กันเพียง 3 คน คือนายอนันต์ พยานโจทก์ จำเลย และผู้ตาย นายอนันต์ พยานโจทก์ไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยหรือผู้ตายมาก่อน จึงเป็นพยานคนกลางพยานปากนี้จึงมีน้ำหนักมาก ยิ่งกว่านั้นเมื่อพิจารณาคำเบิกความของจำเลยแล้ว จำเลยเพียงแต่เกรงว่าผู้ตายจะชักปืนออกมายิงทั้งที่ยังไม่มีพฤติการณ์ที่จะถือว่าผู้ตายจะชักปืนออกมายิงทำร้ายจำเลย และไม่ปรากฏว่าผู้ตายมีอาวุธปืน จึงถือว่ายังไม่มีภัยอันตรายที่จำเลยจะต้องป้องกันแต่อย่างใด ดังนั้น การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นการป้องกันตามกฎหมาย

ปัญหาต่อไปที่จะต้องวินิจฉัยตามฎีกาโจทก์ร่วมว่า การกระทำของจำเลยเป็นการฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ไม่ใช่การกระทำโดยบันดาลโทสะและข้อนำสืบของจำเลยไม่เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา ที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 2 ใช้ดุลพินิจลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 เป็นการไม่ชอบนั้น เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานฆ่าผู้อื่นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยบันดาลโทสะ

ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288 ประกอบมาตรา 72 โจทก์ร่วมขอขยายเวลาอุทธรณ์ แต่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 2 ไม่อนุญาต จึงถือว่าโจทก์ร่วมไม่ได้อุทธรณ์ในปัญหาดังกล่าว ดังนี้ ถือว่าปัญหาดังกล่าวสำหรับโจทก์ร่วมได้ยุติแล้ว โจทก์ร่วมไม่มีสิทธิฎีกา ดังนั้น แม้ศาลชั้นต้นจะฎีกาโจทก์ร่วมมา ศาลฎีกาก็ไม่รับวินิจฉัย

ส่วนปัญหาที่จำเลยฎีกาว่า ขอให้ลงโทษสถานเบาและรอการลงโทษนั้นเห็นว่า สำหรับความผิดฐานฆ่าผู้อื่นตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288 นั้น เมื่อพิเคราะห์พฤติการณ์แห่งรูปคดีแล้ว การที่ผู้ตายเพียงแต่ตบหน้าจำเลย แต่จำเลยยังผู้ตายถึง 3 นัด จึงเห็นว่าโทษที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 กำหนดมานั้นเหมาะสมแก่รูปคดีแล้ว ไม่มีเหตุเปลี่ยนแปลงแก้ไข ฎีกาจำเลยฟังไม่ขึ้น ส่วนความผิดฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตและฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน ทางสาธารณะ โดยไม่มีเหตุอันควรและไม่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง นั้น ศาลชั้นต้นลงโทษจำคุกกระหนาบ 4 เดือน ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายืน จึงต้องห้ามมิให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 218 วรรคแรก แม้ศาลชั้นต้นจะรับฎีกาของจำเลยไว้พิจารณาแต่ศาลฎีกาก็ไม่รับวินิจฉัยให้"

พิพากษายืน

( เหล็ก ไทรวีจิตร - ปราโมทย์ ชพานนท์ - สกนธ์ กฤตติยาวงศ์ )

หมายเหตุ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6988/2542

พนักงานอัยการจังหวัดสมุทรสาคร

โจทก์

นาง วลัยพร ศรีสวัสดิ์

จำเลย

ป.อ. มาตรา 56, 72, 288

จำเลยเป็นภริยาที่ชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย มีบุตรด้วยกัน 1 คน แต่ผู้ตายคงประพฤติดนเป็นคนเจ้าชู้ มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับหญิงอื่นอีกหลายคน และกำลังจะเข้าพิธีแต่งงานกับ ท. ซึ่งทำงานอยู่ที่เดียวกับผู้ตาย โดยจะออกบัตรเชิญแขกไปร่วมพิธีแต่งงานด้วย โรงงานที่ผู้ตายและ ท. ทำงานอยู่ห่างจากที่พักของจำเลยประมาณ 500 เมตร คนงานในโรงงานยอมทราบดีว่า

จำเลยเป็นภริยาของผู้ตายการกระทำดังกล่าวของผู้ตายย่อมทำให้จำเลยได้รับความอับอายมาก  
ก่อนเกิดเหตุผู้ตายไม่กลับบ้านหลายวันเพราะไปพักอยู่กับ ท. จำเลยตามผู้ตายให้กลับบ้านผู้ตาย  
ยอมกลับบ้าน แต่เมื่อจำเลยขอร้องผู้ตายว่าผู้ตายจะมีความสัมพันธ์กับ ท. ต่อไป จำเลยไม่ว่า แต่  
ขอร้องไม่ให้ผู้ตายแต่งงานกับ ท. ผู้ตายปฏิเสธการกระทำดังกล่าวของผู้ตายจึงเป็นการข่มเหง  
อย่างร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรมต่อจำเลยซึ่งเป็นภริยา การที่จำเลยใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย  
ในทันทีเพียง 1 นัด จึงเป็นการกระทำความผิดโดยบันดาลโทสะต่อผู้ตายซึ่งเป็นผู้ข่มเหงจำเลยใน  
ขณะที่ถูกข่มเหงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 72

จำเลยเคยพูดขู่จะฆ่าผู้ตายมาแล้วหลายครั้ง ในวันเกิดเหตุจำเลยก็พูดกับ ท. และ ว. ว่าจะ  
ฆ่าผู้ตาย เมื่อจำเลยและผู้ตายกลับถึงห้องพักจำเลยก็เป็นฝ่ายด่าผู้ตายอยู่ข้างเดียวจึงไม่สมควรรอ  
การลงโทษจำคุกให้จำเลย

---

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 289

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา  
288 ลงโทษจำคุก 15 ปี ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง เห็นสมควรลด  
โทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงลงโทษจำคุก 10 ปี ข้อหาอื่น  
นอกจากนี้ให้ยก

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิจารณาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา  
มาตรา 288 ประกอบมาตรา 72 ให้จำคุก 3 ปี ทางนำสืบของจำเลย เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา  
คดีอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษ จึงลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 หนึ่งในสาม คง  
จำคุก 2 ปี นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

โจทก์และจำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3  
โดยคู่ความมิได้ฎีกาคัดค้านว่า ผู้ตายและจำเลยเป็นสามีภริยากัน มีบุตร 1 คน บุคคลทั้งสองมีปาก



เสียงกันเป็นประจำเนื่องจากผู้ตายเป็นคนเจ้าชู้มาก ผู้ตายมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับหญิงอื่นอีกหลายคนและจะเข้าพรีแต่งงานกับนางสาวฤทัยทิพย์ ชุนทรง ก่อนเกิดเหตุผู้ตายไม่กลับบ้านหลายวันโดยไปพักอยู่ที่ห้องพักของนางสาวฤทัยทิพย์ วันเกิดเหตุเวลาประมาณ 5 นาฬิกา จำเลยไปหาผู้ตายที่ห้องพักของนางสาวฤทัยทิพย์ ผู้ตายพาจำเลยกลับห้องพักของผู้ตาย สักครู่หนึ่งจำเลยใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย 1 นัด โดยเจตนาฆ่าเป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย มีปัญหาตามฎีกาโจทก์ว่า จำเลยกระทำความผิดดังกล่าวเพราะเหตุบันดาลโทสะตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 72 หรือไม่ ในข้อนี้โจทก์มีพยานคือ นางสาวฤทัยทิพย์เบิกความว่าก่อนเกิดเหตุประมาณ 3 - 4 เดือน พยานและผู้ตายมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกันโดยจำเลยทราบเรื่องดี เคยไปเที่ยวเตร่และพักโรงแรมด้วยกันทั้งสามคน ทั้งนี้เพราะจำเลยต้องการให้ผู้ตายเลิกยุ่งเกี่ยวกับนักร้องหญิงอีกคนหนึ่ง จำเลยเคยพูดกับพยานว่าจำเลยยอมให้พยานแต่งงานกับผู้ตายได้ โดยจะอยู่เป็นครอบครัวเดียวกัน แต่ต่อมาจำเลยและพยานโกรธเคืองกันเรื่องจำเลยไม่ให้พยานไปเยี่ยมผู้ตายเมื่อผู้ตายประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ วันเกิดเหตุเวลาประมาณ 5 นาฬิกา จำเลยไปตามผู้ตายซึ่งนอนอยู่ที่ห้องพักของพยาน จำเลยต่อว่าผู้ตายที่ไม่ยอมกลับไปดูแลบุตร และกล่าวคำอาฆาตว่าจะฆ่าทั้งผู้ตายและพยานถ้าพยานไม่ยอมปล่อยให้ผู้ตายกลับไปดูแลบุตรพยานและผู้ตายกำหนดจะแต่งงานกันหลังวันเกิดเหตุประมาณ 2 - 3 เดือน นายวินัย กล่ำเสื่อ เบิกความเป็นพยานโจทก์ว่าพยานเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยประจำอยู่ที่ผู้ตายทำงานเป็นผู้จัดการฝ่ายบุคคล วันเกิดเหตุเวลาประมาณ 6 นาฬิกา จำเลยเข้าไปในบริเวณโรงงาน ขณะที่ผู้ตายแยกไปเอารถจักรยานยนต์ จำเลยแหวะเข้าไปในป้อมยามและสอบถามพยานว่ายิงคนตายจะติดคุกกี่ปี พยานจึงถามจำเลยว่าจะไปยิงเขาทำไมจำเลยพูดว่า คนเหี้ย ๆ อย่างนี้เอาไว้ไม่ได้ แล้วจำเลยด่าผู้ตายเกี่ยวกับเรื่องผู้ตายเป็นคนเจ้าชู้ ต่อมาอีกประมาณ 10 นาที ผู้ตายขับรถจักรยานยนต์มารับจำเลยออกจากโรงงานไป หลังจากนั้นอีกประมาณ 20 นาที จำเลยโทรศัพท์บอกพยานว่า จำเลยยิงผู้ตายถึงแก่ความตายแล้ว พยานจึงไปที่ห้องพักของผู้ตายซึ่งอยู่ห่างจากโรงงานประมาณ 500 เมตร นายปราโมทย์ เกาะแก้ว พยานโจทก์อีกปากหนึ่งเบิกความว่าพยานอาศัยอยู่ที่ห้องพักชั้นสามของอาคารโดยอยู่ติดกับห้องของจำเลยและผู้ตาย วันเกิดเหตุเวลาประมาณ 7 นาฬิกา พยานตื่นนอนแล้วเปิดประตูห้องไว้ สักครู่หนึ่งจำเลยกับผู้ตายเดินผ่านหน้าห้องพยานไปที่ห้องของจำเลย พยานได้ยินเสียงปิดประตูห้องและเสียงล็อกประตู จากนั้นได้ยินเสียงจำเลยด่าผู้ตายอยู่ประมาณ 2 นาที แต่ไม่ได้ยินเสียงผู้ตายโต้ตอบ มีเสียงปืนดังขึ้น 1 นัด พยานกับนายสมยศ จันทิมา ซึ่งพักอยู่ห้องเดียวกับพยานรีบไปเคาะประตูห้องจำเลยอยู่นานเกือบ 2 นาที จำเลยจึงเปิดประตู พยานเห็นผู้ตายนอนคว่ำหน้าอยู่กลางห้อง มีโลหิตไหล พยานกับนายสมยศช่วยกันอุ้มผู้ตายลงไปที่ชั้นล่าง สักครู่หนึ่งมีคนงานมา

ช่วยนำผู้ตายส่งโรงพยาบาล ก่อนวันเกิดเหตุพยานได้ยินเสียงจำเลยกับผู้ตายทะเลาะกันบ่อย ๆ บางครั้งรุนแรงและจำเลยจะฆ่าผู้ตายถ้าผู้ตายไปแต่งงานใหม่ นางดารณี บ่างรักชิต พี่ของผู้ตาย เบิกความเป็นพยานโจทก์ว่าผู้ตายมีภริยาหลายคน ก่อนเกิดเหตุประมาณ 1 สัปดาห์ จำเลย โทรศัพท์ไปที่บ้านมารดาผู้ตายสอบถามเรื่องผู้ตายจะแต่งงานใหม่ หลังจากนั้นจำเลยโทรศัพท์ไปขู่พยานว่า หากผู้ตายแต่งงานใหม่ จำเลยจะยิงผู้ตาย วันเกิดเหตุจำเลยโทรศัพท์บอกพยานว่าจำเลยยิงผู้ตายแล้ว 1 นัด กระสุนปืนถูกที่ท้อง ส่วนพยานจำเลยมีตัวจำเลยเบิกความว่าผู้ตายมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับหญิงอื่นอีกหลายคนและมีบุตรกับหญิงอื่นอีก 1 คนหญิงอื่นรายล่าสุดคือนางสาวฤทัยทิพย์พยานโจทก์ซึ่งทำงานที่เดียวกับผู้ตาย จำเลยทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ตายกับนางสาวฤทัยทิพย์มานานแล้ว ก่อนเกิดเหตุประมาณครึ่งเดือนจำเลยทราบข่าวว่าผู้ตายจะแต่งงานใหม่กับนางสาวฤทัยทิพย์โดยจะเชิญแขกไปร่วมงานด้วย เมื่อสอบถามผู้ตาย ผู้ตายบอกว่าจะแต่งงานในเดือนมีนาคมจึงเป็นเหตุให้จำเลยกับผู้ตายมีเรื่องทะเลาะกันเป็นประจำ วันเกิดเหตุจำเลยไปตามผู้ตายกลับมาจากห้องพักของนางสาวฤทัยทิพย์ เมื่อถึงห้องพักจำเลยพูดกับผู้ตายว่าผู้ตายจะมีความสัมพันธ์กับนางสาวฤทัยทิพย์จำเลยไม่ว่า แต่ขอรับรองว่าไม่แต่งงานได้ใหม่ ผู้ตายปฏิเสธ จำเลยโกรธจึงถามหาอาวุธปืนของผู้ตายอยู่หลายครั้ง ผู้ตายจึงบอกว่าอยู่ในตู้เสื้อผ้า จำเลยหยิบอาวุธปืนมาในชั้นแรกตั้งใจว่าจะยิงขึ้นฟ้าเพื่อระบายความอัดอั้นใจ จากพยานหลักฐานดังกล่าวข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ตายซึ่งเป็นสามีของจำเลยทำงานเป็นผู้จัดการฝ่ายบุคคลของโรงงานไดนามิกทอยซึ่งอยู่ห่างจากที่พักของผู้ตายและจำเลยประมาณ 500 เมตร ผู้ตายเป็นคนเจ้าชู้มาก มีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับหญิงอื่นอีกหลายคนและกำลังจะเข้าพิธีแต่งงานกับนางสาวฤทัยทิพย์ซึ่งทำงานอยู่ที่เดียวกับผู้ตาย โดยจะออกบัตรเชิญแขกไปร่วมพิธีแต่งงานด้วย ผู้ตายและจำเลยทะเลาะกันเป็นประจำเพราะความเจ้าชู้ของผู้ตาย จำเลยเคยพูดขู่ผู้ตายและญาติของผู้ตายว่าจะฆ่าผู้ตาย ก่อนเกิดเหตุผู้ตายไม่กลับบ้านหลายวันเพราะไปค้างคืนอยู่กับนางสาวฤทัยทิพย์ วันเกิดเหตุเวลาประมาณ 5 นาฬิกา จำเลยไปตามผู้ตายที่ห้องพักของนางสาวฤทัยทิพย์ เมื่อออกจากห้องพักของนางสาวฤทัยทิพย์ ผู้ตายแยกไปเอารถจักรยานยนต์ ส่วนจำเลยเดินไปพบกับนายวินัยพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ประจำอยู่ที่โรงงานไดนามิกทอย จำเลยด่าผู้ตายให้นายวินัยฟังและพูดว่า คนเหี้ย ๆ อย่างนี้เอาไว้ไม่ได้ เมื่อผู้ตายรับจำเลยกลับถึงห้องพักจำเลยด่าผู้ตายอยู่ข้างเดียวโดยผู้ตายไม่ได้เถียง จำเลยพูดกับผู้ตายว่า ผู้ตายจะมีความสัมพันธ์กับนางสาวฤทัยทิพย์ต่อไป จำเลยไม่ว่าแต่จำเลยขอรับรองว่าผู้ตายไม่แต่งงานกับนางสาวฤทัยทิพย์ได้หรือไม่ผู้ตายปฏิเสธ จำเลยจึงใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย 1 นัด เป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตายเห็นว่า จำเลยเป็นภริยาที่ชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย มีบุตรด้วยกัน 1 คน แต่ผู้ตายยังคงประพฤติตนเป็นคนเจ้าชู้ มี

ความสัมพันธ์ฉันคู่สาวกับหญิงอื่นอีกหลายคน และกำลังจะเข้าพิธีแต่งงานกับนางสาวฤทัยทิพย์ซึ่งทำงานอยู่ที่เดียวกับผู้ตาย โดยจะออกบัตรเชิญแขกไปร่วมพิธีแต่งงานด้วย โรงงานที่ผู้ตายและนางสาวฤทัยทิพย์ทำงานอยู่ห่างจากที่พักของจำเลยประมาณ 500 เมตร คนงานในโรงงานย่อมทราบดีว่าจำเลยเป็นภริยาของผู้ตาย การกระทำความผิดของผู้ตายย่อมทำให้จำเลยได้รับความอับอายมาก่อนเกิดเหตุผู้ตายไม่กลับบ้านหลายวันเพราะไปพักอยู่กับนางสาวฤทัยทิพย์ เมื่อจำเลยตามผู้ตายให้กลับบ้าน แม้ผู้ตายยอมกลับบ้านแต่เมื่อจำเลยขอร้องผู้ตายว่าผู้ตายจะมีความสัมพันธ์กับนางสาวฤทัยทิพย์ต่อไป จำเลยไม่ว่าแต่ขอให้ผู้ตายไม่แต่งงานกับนางสาวฤทัยทิพย์ ผู้ตายปฏิเสธ การกระทำความผิดของผู้ตายจึงเป็นการข่มเหงอย่างร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรมต่อจำเลยซึ่งเป็นภริยา การที่จำเลยใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายในทันทีเพียง 1 นัด จึงเป็นการกระทำความผิดโดยบันดาลโทสะต่อผู้ตายซึ่งเป็นผู้ข่มเหงจำเลยในขณะที่ถูกข่มเหงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 72 ฎีกาโจทก์ฟังไม่ขึ้น ส่วนที่จำเลยฎีกาขอให้รื้อการลงโทษจำเลยนั้น พิเคราะห์ถึงพฤติการณ์แห่งคดีที่จำเลยเคยพูดขู่จะฆ่าผู้ตายมาแล้วหลายครั้ง ในวันเกิดเหตุจำเลยก็พูดกับนางสาวฤทัยทิพย์และนายวินัยพยานโจทก์ว่าจะฆ่าผู้ตาย เมื่อจำเลยและผู้ตายกลับถึงห้องพักจำเลยก็เป็นฝ่ายด่าผู้ตายอยู่ข้างเดียว จึงเห็นว่าไม่สมควรรื้อการลงโทษจำคุกให้จำเลย ฎีกาจำเลยฟังไม่ขึ้น"

พิพากษายืน

( ปัญญา ถนอมรอด - พิชัย เตโชพิทยาภูล - มงคล คุปต์กาญจนากุล )

หมายเหตุ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7551/2542

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด

โจทก์

นาย สมศักดิ์ รุ่งดี กับพวก

จำเลย

ป.อ. มาตรา 339

ป.วิ.อ. มาตรา 227

ขณะเกิดเหตุเป็นเวลา 1 นาฬิกา การที่จะมีพยานอื่นร่วมรู้เห็นเหตุการณ์ด้วยคงเป็นไปได้ยาก ผู้เสียหายที่ 1 เป็นคนขับรถยนต์แท็กซี่รับจ้างน่าจะตั้งมีความระมัดระวังในการรับผู้โดยสาร

ในยามวิกาลเป็นพิเศษ ขณะรถของผู้เสียหายที่ 1 ติดไฟสัญญาณจราจรอยู่ที่บริเวณสามเหลี่ยมดินแดง ซึ่งมีแสงสว่างจากหลอดไฟฟ้าจากตึกบริเวณนั้นและได้ทางด่วนสามารถมองเห็นได้ จำเลยทั้งสองเดินเข้ามาที่รถ ผู้เสียหายที่ 1 ย่อมมีโอกาสเห็นรูปร่างหน้าตาของจำเลยทั้งสองได้ชัดเจน เมื่อจำเลยทั้งสองขึ้นรถแล้ว จำเลยที่ 1 พูดกับผู้เสียหายที่ 1 หลายครั้ง โดยบอกให้ไปส่งที่โรงเรียนดุสิต ขณะที่รถแล่นไปถึงกลางซอยระนอง 2 จำเลยที่ 1 บอกให้หยุดรถจากนั้นก็บอกให้เลื่อนรถไปอีก 2 ถึง 3 เมตร และขณะที่จำเลยทั้งสองจี้อัยการผู้เสียหายที่ 1 จำเลยที่ 1 ก็บอกให้ผู้เสียหายที่ 1 ส่งกระเป๋าสตางค์ให้และเป็นคนปลดเข็มขัดนิรภัยพร้อมกับเอื้อมมือไปเปิดประตูรถด้านตรงข้ามและผลักตัวผู้เสียหายที่ 1 ตกลงจากรถก่อนที่จะขับรถหลบหนีไป ระยะเวลาตั้งแต่ผู้เสียหายที่ 1 เห็นจำเลยทั้งสองเดินมาขึ้นรถจนกระทั่งหลบหนีไป ผู้เสียหายที่ 1 ได้มีโอกาสเห็นรูปร่างหน้าตาและใกล้ชิดจำเลยทั้งสองเป็นเวลานาน แม้จำเลยที่ 2 จะนั่งอยู่ทางด้านหลัง แต่ก็อยู่ในวิสัยที่ผู้เสียหายที่ 1 สามารถสังเกตเห็นรูปร่างหน้าตาจำเลยที่ 2 ได้ หลังเกิดเหตุ ผู้เสียหายที่ 1 ก็ยืนยันต่อพนักงานสอบสวนว่าจำคนร้ายทั้งสองได้ โดยบอกว่าคนร้ายที่เป็นชายไว้ผมยาว ส่วนคนร้ายที่เป็นหญิงรูปร่างผอมสูง ประกอบกับการได้ตัวจำเลยทั้งสองมาดำเนินคดีก็เพราะจำเลยทั้งสองถูกจับกุมในข้อหาร่วมกันใช้มีดจี้ซึ่งทรัพย์คนขับรถยนต์แท็กซี่ในท้องที่ของสถานีตำรวจนครบาลพลโยธิน ในเวลาประมาณ 3 นาฬิกา พฤติการณ์แห่งคดีมีรายละเอียดคล้ายคลึงกับคนร้ายจี้อัยการผู้เสียหายที่ 1 ระยะเวลาเกิดเหตุใกล้เคียงกัน เมื่อผู้เสียหายที่ 1 ชี้ตัวก็ยืนยันว่าจำเลยทั้งสองเป็นคนร้าย ซึ่งระยะเวลาตั้งแต่เกิดเหตุจนกระทั่งจับกุมจำเลยทั้งสองได้และมีการชี้ตัวห่างกันเพียง 2 วันจึงไม่มีข้อสงสัยว่าผู้เสียหายที่ 1 จะจำตัวคนร้ายผิดพลาด แม้ผู้เสียหายที่ 1 จะเบิกความว่าคนร้ายทั้งสองแต่งกายด้วยเสื้อผ้าลักษณะอย่างไร สีอะไรจำไม่ได้ก็มีได้เป็นข้อพิรุธแต่ประการใดเพราะเหตุเกิดเวลากลางคืนและจำเลยทั้งสองก็ไม่ได้แต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่มีลักษณะและสีสันท่าให้น่าสังเกตผิดปกติธรรมดาทั่วไป พยานหลักฐานโจทก์ที่นำสืบมาจึงมีน้ำหนักรับฟังได้ว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิดฐานชิงทรัพย์

---

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339, 371, 83, 91 ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืบหรือใช้เงินจำนวน 760 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 1 ให้นับโทษจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 2 ในคดีนี้ต่อจากโทษของจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 2 ในคดีหมายเลขดำที่ 10374/2540 และหมายเลขดำที่ 214/2541 ของศาลชั้นต้น ตามลำดับ

จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลเดียวกับจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 2 ในคดีหมายเลขดำที่ 10374/2540 และหมายเลขคดีที่ 214/2541 ของศาลชั้นต้น ตามลำดับ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคสอง 371 ประกอบด้วยมาตรา 83การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานชิงทรัพย์จำคุกคนละ 10 ปี ฐานพาอาวุธ ปรับคนละ 100 บาท ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืนหรือใช้เงินจำนวน 760 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 1 และให้นับโทษจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 2 ต่อจากโทษของจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 2 ในคดีหมายเลขดำที่ 10374/2540 คดีหมายเลขแดงที่ 4130/2541 (ที่ฎก 5130/2541) ของศาลชั้นต้น ส่วนคดีหมายเลขคดีที่ 214/2541 ของศาลชั้นต้น ศาลยังไม่มีคำพิพากษาจึงไม่อาจนับโทษต่อไปได้ ให้ยกคำขอของโจทก์ในส่วนนี้

จำเลยทั้งสองอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุมีคนร้าย 2 คน เป็นชายและหญิงร่วมกันใช้มีดเป็นอาวุธชิงทรัพย์นายท่านอง ไชยเสนา ผู้เสียหายที่ 1 ได้เงิน 760 บาท และรถยนต์หมายเลขทะเบียน 9ท-3630 กรุงเทพมหานคร จำนวน 1 คัน ราคา 650,000 บาท ของบริษัทจิตติกรจำกัด ผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งอยู่ในความครอบครองของผู้เสียหายที่ 1 ไป คดีมีปัญหาชั้นฎีกาว่าจำเลยทั้งสองเป็นคนร้ายดังกล่าวหรือไม่ โจทก์มีผู้เสียหายที่ 1 เป็นพยานเบิกความว่าเมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน 2540 เวลาประมาณ 1 นาฬิกา ขณะที่ผู้เสียหายที่ 1 ขับรถยนต์แท็กซี่หาผู้โดยสารมาติดสัญญาณไฟจราจรที่บริเวณสามเหลี่ยมดินแดง ซึ่งมีแสงสว่างจากหลอดไฟฟ้าจากตึกในบริเวณนั้นและใต้ทางด่วนสามารถมองเห็นได้ จำเลยทั้งสองได้เดินเข้ามาที่รถผู้เสียหายที่ 1 เมื่อมาถึงจำเลยที่ 1 เปิดประตูขึ้นนั่งคู่กับคนขับทางด้านซ้าย ส่วนจำเลยที่ 2 ขึ้นนั่งที่เบาะหลัง จำเลยที่ 1 ว่าจ้างให้ผู้เสียหายที่ 1 ไปส่งที่โรงเรียนดุสิตผู้เสียหายที่ 1 ออกรถมุ่งหน้าไปทางถนนราชวิถี เมื่อไปถึงกลางซอยระนอง 2 จำเลยที่ 1 บอกให้รถหยุดและล้วงเอามีดพับปลายแหลมออกมาจากกระเป๋าทางเกงด้านหลังจี้ที่เอวซ้ายผู้เสียหายที่ 1 ขณะนั้นผู้เสียหายที่ 1 ก็รู้สึกว่าการกระทำของจำเลยที่ 2 ใช้มีดจี้ที่เอวด้านหลังด้วย จำเลยที่ 1 ล้วงกระเป๋าเสื้อผู้เสียหายที่ 1 ได้เงินไป 700 บาท และให้ผู้เสียหายที่ 1 ล้วงกระเป๋าเสื้อออกมา ผู้เสียหายที่ 1 จึงได้ส่งมอบกระเป๋าเสื้อดังกล่าวซึ่ง

มีเงินอยู่ประมาณ 60 บาท ให้แก่จำเลยที่ 1 เมื่อได้ทรัพย์แล้วจำเลยที่ 1 ปลดเข็มขัดนิรภัยของผู้เสียหายที่ 1 ออกและผลักผู้เสียหายที่ 1 ตกลงจากรถไป จากนั้นจำเลยที่ 1 ขับรถคันดังกล่าวหลบหนีไปจากที่เกิดเหตุโดยมีผู้เสียหายที่ 1 วิ่งตามและร้องเรียกให้คนช่วย จนกระทั่งถึงถนนพระรามที่ 5 มีรถสามล้อเครื่องแล่นผ่านมา 1 คัน ผู้เสียหายที่ 1 ได้เรียกให้ช่วยพาไปส่งที่สถานีตำรวจนครบาลดุสิต ผู้เสียหายที่ 1 เข้าแจ้งความร้องทุกข์ต่อร้อยตำรวจเอกสมปอง ศรีเพชร ต่อมาวันที่ 7 เดือนเดียวกันได้รับแจ้งจากร้อยตำรวจเอกสมปองว่าจับกุมคนร้ายได้แล้ว ผู้เสียหายที่ 1 ได้ไปชี้ตัวจำเลยทั้งสองว่าเป็นคนร้ายตามบันทึกการชี้ตัวและภาพถ่ายหมาย จ.1 ถึง จ.4 คดีนี้โจทก์มีผู้เสียหายที่ 1 เป็นประจักษ์พยานสำคัญเพียงปากเดียว มีปัญหาว่าคำเบิกความของพยานปากนี้จะรับฟังได้เพียงใด เห็นว่า ขณะเกิดเหตุเป็นเวลา 1 นาฬิกา การที่จะมีพยานอื่นร่วมรู้เห็นเหตุการณ์ด้วยคงเป็นไปได้ยาก ผู้เสียหายที่ 1 เป็นคนขับรถยนต์แต่ก็รับจ้างนำจะต้องมีความระมัดระวังในการรับผู้โดยสารในยามวิกาลเป็นพิเศษตามคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 1 ได้ความว่า ขณะที่ผู้เสียหายที่ 1 รับตัวจำเลยทั้งสองขึ้นรถนั้น รถของผู้เสียหายที่ 1 ติดไฟสัญญาณจราจรอยู่ที่บริเวณสามเหลี่ยมดินแดง ซึ่งมีแสงสว่างจากหลอดไฟฟ้าจากตึกบริเวณนั้นและได้ทางด่วนสามารถมองเห็นได้ จำเลยทั้งสองเดินเข้ามาที่รถจำเลยที่ 1 เปิดประตูรถด้านหน้าขึ้นนั่งคู่กับคนขับ ส่วนจำเลยที่ 2 ขึ้นนั่งทางด้านหลังสภาพการณ์ที่จำเลยทั้งสองเดินตรงมาที่รถขณะที่รถของผู้เสียหายที่ 1 ติดไฟสัญญาณจราจรอยู่ ผู้เสียหายที่ 1 ย่อมมีโอกาสดูเห็นรูปร่างหน้าตาของจำเลยทั้งสองได้ชัดเจน เมื่อจำเลยทั้งสองขึ้นรถแล้ว จำเลยที่ 1 ซึ่งนั่งอยู่ข้างผู้เสียหายที่ 1 ก็ได้พูดกับผู้เสียหายที่ 1 หลายครั้งโดยครั้งแรกบอกให้ผู้เสียหายที่ 1 ไปส่งที่โรงเรียนดุสิต ขณะที่รถแล่นไปถึงกลางซอยระนอง 2 จำเลยที่ 1 ก็บอกให้รถหยุด เมื่อผู้เสียหายที่ 1 หยุดรถที่บริเวณหน้าบ้านหลังหนึ่งซึ่งมีไฟฟ้าสว่าง จำเลยที่ 1 ได้บอกให้เลื่อนรถไปอีก 2 ถึง 3 เมตร ขณะที่จำเลยทั้งสองจ้องทรัพย์ ผู้เสียหายที่ 1 จำเลยที่ 1 ก็บอกให้ผู้เสียหายที่ 1 ส่งกระเป๋าสตางค์ให้และเป็นคนปลดเข็มขัดนิรภัยพร้อมกับเอื้อมมือไปเปิดประตูรถด้านตรงข้ามและผลักตัวผู้เสียหายที่ 1 ตกลงจากรถก่อนที่จะขับรถหลบหนีไป ระยะเวลาตั้งแต่ผู้เสียหายที่ 1 เห็นจำเลยทั้งสองเดินมาขึ้นรถจนกระทั่งหลบหนีไป ผู้เสียหายที่ 1 ได้มีโอกาสเห็นรูปร่างหน้าตาและใกล้ชิดจำเลยทั้งสองเป็นเวลานาน แม้จำเลยที่ 2 จะนั่งอยู่ทางด้านหลัง แต่ก็อยู่ในวิสัยที่ผู้เสียหายที่ 1 สามารถสังเกตเห็นรูปร่างหน้าตาจำเลยที่ 2 ได้ หลังเกิดเหตุ ผู้เสียหายที่ 1 ก็ยืนยันต่อร้อยตำรวจเอกสมปองพนักงานสอบสวนว่าจำคนร้ายทั้งสองได้ เมื่อนายมนูสมบุญผล ผู้ดูแลผลประโยชน์ของผู้เสียหายที่ 2 ได้พบผู้เสียหายที่ 1 ในวันเกิดเหตุเวลาประมาณ 10 นาฬิกา ผู้เสียหายที่ 1 ก็ยืนยันว่าจำคนร้ายทั้งสองได้โดยบอกว่าคนร้ายที่เป็นชายไว้ผมยาว ส่วนคนร้ายที่เป็นหญิงรูปร่างผอมสูง จึงน่าจะเชื่อว่าการที่ผู้เสียหายที่ 1 จำคนร้ายทั้ง

สองได้จริง สำหรับการได้ตัวจำเลยทั้งสองมาดำเนินคดีนั้นได้ความว่า จำเลยทั้งสองถูกจับกุมในข้อหาร่วมกันใช้อาวุธมีดจี้ชิงทรัพย์คนขับรถยนต์แท็กซี่ในท้องที่ของสถานีตำรวจนครบาลพหลโยธิน เหตุเกิดเวลาประมาณ 3 นาฬิกา พุทธศักราชหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดปี เมื่อจำเลยทั้งสองถูกจับกุมในคดีดังกล่าว ที่จังหวัดพิษณุโลก ที่ 1 ระยะเวลาเกิดเหตุใกล้เคียงกัน เมื่อจำเลยทั้งสองถูกจับกุมในคดีดังกล่าวแล้ว พนักงานสอบสวนได้ขออายัดตัวและจัดให้ผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งตัวคนร้ายปรากฏว่าผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งตัวจำเลยทั้งสองยืนยันว่าเป็นคนร้ายคดีนี้ระยะเวลาตั้งแต่เกิดเหตุจนกระทั่งจับกุมจำเลยทั้งสองได้ และมีการชี้ตัวห่างกันเพียง 2 วัน จึงไม่มีข้อหาระวางสงสัยว่าผู้เสียหายที่ 1 จะจำตัวคนร้ายผิดพลาดผู้เสียหายที่ 1 จะเบิกความว่าคนร้ายทั้งสองแต่งกายด้วยเสื้อผ้าลักษณะอย่างไรสีอะไรจำไม่ได้ ก็มีได้เป็นข้อพิรุธ แต่ประการใด เพราะเหตุเกิดเวลากลางคืนและจำเลยทั้งสองก็ไม่ได้แต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่มีลักษณะและสีสันให้เป็นที่น่าสังเกตผิดปกติธรรมดาทั่วไป จำเลยทั้งสองมิได้นำสืบพยานหลักฐานหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ พยานหลักฐานโจทก์ที่น่าสืบมาจึงมีน้ำหนักรับฟังได้ว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามฟ้อง ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์มานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาโจทก์ฟังขึ้น"

พิพากษากลับ

( วิรัช ลิ้มวิชัย - ระพีพร บรรจงศิลป์ - วุฒินันท์ สุขสว่าง )

หมายเหตุ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1172 / 2543

พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดอุบลราชธานี

โจทก์

นาย ประจวบ มีถาวร

จำเลย

ป.วิ.อ. มาตรา 227

แม้โจทก์มีประจักษ์พยาน แต่คำเบิกความของประจักษ์พยานทั้งสามปากสับสนและขัดต่อเหตุผลเป็นเหตุให้น่าเชื่ออยู่หลายประการ ไม่ว่าจะเป็นการให้ความสนใจคนร้ายที่เดินเข้ามาในซอยเกิดเหตุ แสงสว่าง ตลอดจนการชี้ตัวคนร้ายที่สถานีตำรวจแสดงให้เห็นว่า การเห็นและจดจำคนร้ายของพยานโจทก์ทั้งสามไม่มีความแน่นอนรับฟังเป็นอย่างหนึ่งอย่างใดไม่ได้ พยานโจทก์จึงไม่น่าเชื่อถือประกอบกับข้อเท็จจริงได้ความว่าจำเลยทำงานขยันขันแข็งและแม้หลังจาก

เกิดเหตุคดีนี้แล้วยังช่วยทำงานให้กับนายจ้างซึ่งเป็นน้องสาวของผู้เสียหายซึ่งไม่ยอมให้จำเลยลาออกจากงานอีกด้วย พยานหลักฐานโจทก์เท่าที่นำสืบมาไม่พอพียงว่าจำเลยเป็นคนร้าย

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335, 83 ให้จำเลยคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินเป็นเงิน 470,000 บาท แก่ผู้เสียหาย

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 335(1)(7) วรรคสาม จำคุก 3 ปี ให้จำเลยคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สิน 470,000 บาทแก่ผู้เสียหาย

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่าจำเลยได้กระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ โจทก์มีนายอนุสรณ์ มีสุข เด็กชายบุญฤทธิ์พิภพพนพินทร์ และเด็กชายปีหรือแป๊ะ แซ่เตี้ย ประจักษ์พยานในที่เกิดเหตุเบิกความว่า ในวันเกิดเหตุเวลาประมาณ 1 นาฬิกา ขณะที่พยานกับพวกรวมประมาณ 10 คน กำลังร่วมร้องเพลงกันที่กองขยะตรงกันข้ามกับทาวน์เฮาส์ซึ่งเป็นที่จอดรถยนต์กระบะ ได้เห็นชายสองคนเดินเข้ามาในซอย เมื่อมาถึงที่รถยนต์กระบะจอดอยู่ชายคนหนึ่งเดินมาที่กองขยะทำท่าเหมือนจะปัสสาวะแต่ก็ไม่ปัสสาวะ ส่วนอีกคนหนึ่งจำได้ว่าเป็นจำเลยหยุดยืนอยู่ที่หลังรถยนต์กระบะ จากนั้นจำเลยกับพวกได้ช่วยกันงัดกระบะหลังของรถยนต์กระบะโดยกรีดยางขอบกระบะจนขาด แม้จำเลยมุดเข้าตัวรถจนได้แล้วเปิดประตูด้านซ้ายเพื่อให้พวกของจำเลยเข้าไปในรถ จากนั้นจำเลยกับพวกก็ขับรถยนต์คันดังกล่าวไป เมื่อพิเคราะห์คำเบิกความของพยานโจทก์ทั้งสามปากดังกล่าวนอกจากจะเกิดความสับสนแล้วยังขัดต่อเหตุผลอันเป็นเหตุให้ไม่น่าเชื่อถืออยู่หลายประการกล่าวคือ ตอนเกิดเหตุนายอนุสรณ์และเด็กชายบุญฤทธิ์พิภพเบิกความว่า บริเวณที่เกิดเหตุมีตมมาก ขณะที่คนร้ายพากันเดินเข้าซอยมานั้น พยานโจทก์เหล่านี้ต่างก็กำลังร่วมกันร้องเพลงซึ่งเป็นที่เข้าใจได้ว่าทุกคนจะต้องสนใจในความสนุกสนานของบทเพลงย่อมจะไม่สนใจเรื่องอื่น ๆ รอบตัว ยิ่งเมื่อคนที่เดินเข้ามาในซอยเป็นบุคคลที่ตนรู้จักแม้ไม่เคยพูดคุยกันก็ยังไม่สนใจดูด้วย ที่เกิดเหตุแม้จะมีแสงสว่างจากไฟฟ้าถนนและจากทาวน์เฮาส์ส่องสว่างแต่ตามแผนที่สังเขปแสดงที่เกิดเหตุตามเอกสารหมายเลข ๑.8 หลอดไฟฟ้าน่าจะอยู่



ห่างกันเพราะแม้จะมีแสงไฟฟ้าส่องสว่าง นายอนุสรณ์และเด็กชายบุญพิภพยังเบิกความว่า บริเวณที่เกิดเหตุมีตึกมากอันเป็นเหตุให้การมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ไม่ชัดเจน ยิ่งในเวลากลางดึกเช่นนั้น และอยู่ห่างจุดเกิดเหตุย่อมจะมองเห็นวัตถุได้ไม่ชัดเจน ดังนั้น ที่พยานโจทก์ทั้งสามปากเบิกความว่า คนร้ายที่ไปหยุดอยู่ที่ท้ายรถยนต์กระบะคือจำเลยจึงไม่น่าเชื่อเพราะพยานโจทก์ทุกปากต่างยืนยันตรงกันว่าไม่เคยเห็นหน้าจำเลยมาก่อน นอกจากนี้ในชั้นชี้ตัวคนร้าย พยานโจทก์ทุกปากได้ไปที่สถานีตำรวจตำบลประจักษ์ศิลปาคม จังหวัดบุรีรัมย์ เพียงเห็นจำเลยนั่งหันหลังคู่กับนายประเสริฐ มีถาวร พี่ชายจำเลยอยู่ต่อหน้าพนักงานสอบสวนนายอนุสรณ์ไพล่หน้าเข้าไปในห้องสอบสวนแล้วพุก หน้าต่อพนักงานสอบสวนเลยว่าทั้งจำเลยและนายประเสริฐเป็นคนร้าย ส่วนเด็กชายบุญพิภพ และเด็กชายปีหรือแป๊ะกลับยืนยันแต่จำเลยคนเดียวว่าเป็นคนร้ายจึงแสดงให้เห็นว่าการเห็นและจดจำคนร้ายของพยานโจทก์ทั้งสามไม่มีความแน่นอนรับฟังเป็นอย่างหนึ่งอย่างใดไม่ได้ ยิ่งไปกว่านั้นในการตอบคำถามค้านของทนายจำเลยเด็กชายปีหรือแป๊ะยังยืนยันอีกด้วยว่าคนร้ายทั้งสองคน มีผิวสีดำ ไม่มีหนวดผมไม่ยาวแต่ไม่สั้น ซึ่งเป็นไปไม่ได้เลยที่จะสามารถมองเห็นรายละเอียดได้ถึงเพียงนั้นเพราะเวลานั้นดึกมากแล้วและอยู่ห่างจากคนร้าย พยานโจทก์ จึงไม่น่าเชื่อถือประกอบกับข้อเท็จจริงได้ความว่าจำเลยทำงานขยันขันแข็งแม้หลังจากเกิดเหตุคดีนี้แล้วยังช่วยทำงานให้กับนายจ้างซึ่งก็เป็นน้องสาวของผู้เสียหายและไม่ยอมให้จำเลยลาออกจากงานอีกด้วย พยานหลักฐานโจทก์เท่าที่นำสืบมาจึงไม่พอพียงว่าจำเลยเป็นคนร้ายและคดีไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย พยานหลักฐานฝ่ายจำเลยอีกต่อไป ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษาลงโทษจำเลยมานั้นไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกาฎีกาของจำเลยฟังขึ้น"

พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง

( วิบูลย์ มีอาสา - สุวัตร สุขเกษม - วีระศักดิ์ รุ่งรัตน์ )

หมายเหตุ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 433/2546

|                            |       |
|----------------------------|-------|
| พนักงานอัยการ จังหวัดสงขลา | โจทก์ |
| โจทก์ร่วม                  | โจทก์ |
| นาง สุธิณี สิตะรุโน        | โจทก์ |
| นาย สมใจ สิตะรุโน กับพวก   | จำเลย |

ป.อ. มาตรา 59, 83, 84, 288, 289(4)

ป.วิ.อ. มาตรา 227

การฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน หมายความว่า ก่อนทำการฆ่าผู้กระทำผิดได้คิดไตร่ตรอง ทบพวนแล้วจึงตกลงใจกระทำความผิด ไม่ใช่กระทำให้โดยปัจจุบันทันด่วนเพราะเมาสุราหรือ บันดาลโทสะ การไตร่ตรองไว้ก่อนเป็นเหตุเกี่ยวกับเจตนาส่วนตัวของผู้กระทำผิด ผู้ร่วมกระทำผิดที่ มิได้ไตร่ตรองไว้ก่อนไม่มีความผิดด้วยเพราะกฎหมายมุ่งถึงการไตร่ตรองไว้ก่อนซึ่งเป็นสภาพจิตใจ ของแต่ละคน การจะเป็นตัวการร่วมกันฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนจึงต้องมีลักษณะเป็นการ วางแผนการคบคิดกันมาแต่ต้นที่จะไปฆ่าผู้อื่น หรือด้วยการใช้จ้างวาน หรือไปดักฆ่าผู้อื่นโดยมี พฤติการณ์ร่วมกันมาแต่ต้น แต่การที่จำเลยที่ 1 ไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ตายมาก่อน และเป็น ญาติพี่น้องกับผู้ตาย ทั้งก่อนเกิดเหตุได้มีการดื่มสุรากันโดยไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ได้ร่วมวางแผน กับจำเลยที่ 2 มาก่อน การที่จำเลยที่ 1 ร่วมไปฆ่าผู้ตายจึงเป็นการตัดสินใจในทันทีทันใดลักษณะ ตกกระไดพลอยโจนมากกว่า ดังนี้ จำเลยที่ 1 คงมีความผิดฐานฆ่าผู้อื่นตามประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 288 เท่านั้นไม่เป็นความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตามประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 289(4)

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83, 91, 289, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ธิบปลดกกระสุนปืนของกลาง

จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ

ระหว่างพิจารณานางสุณี สิตะรุโน ภริยาผู้ตายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ศาลชั้นต้น อนุญาตเฉพาะความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288, 371, 83 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวล กฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น จำคุกคนละ 20 ปี ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนโดยไม่ได้

รับใบอนุญาต จำคุกคนละ 6 เดือนฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมืองหมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 4 เดือน รวมจำคุกคนละ 20 ปี 10 เดือน ค่าให้การรับสารภาพของจำเลยที่ 1 ในชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 13 ปี 10 เดือน 20 วัน ธิปปลอกกระสุนปืนของกลาง

#### จำเลยที่ 2 โจทก์และโจทก์ร่วมอุทธรณ์

ระหว่างพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค 9 จำเลยที่ 2 ถึงแก่ความตาย สิทธินาคดีอาญามาฟ้องของโจทก์และโจทก์ร่วมสำหรับจำเลยที่ 2 เป็นอันระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39(1) ให้จำหน่ายคดีเฉพาะจำเลยที่ 2 ออกจากสารบบความของศาลอุทธรณ์ภาค 9

ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิจารณาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289(4), 83 ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนให้ลงโทษประหารชีวิต จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52(1) ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ให้จำคุกจำเลยที่ 1 ไร้ตลอดชีวิตและเมื่อลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ตลอดชีวิตแล้ว ก็ไม่อาจนำโทษจำคุกในความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนและพาอาวุธปืนมารวมได้อีกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91(3) รวมทุกกระทงให้จำคุกจำเลยที่ 1 ไร้ตลอดชีวิต นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

#### จำเลยที่ 1 ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยที่ 1 ได้ร่วมกับนายธนิตหรือแนบและจำเลยที่ 2 ฆ่านายชุม สิตะรุโน ผู้ตาย โดยนายธนิตหรือแนบ ธรรมโชติ เป็นคนใช้อาวุธปืนลูกซองยาวยิงผู้ตาย สำหรับข้อหาความผิดฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองและพาอาวุธปืนโดยไม่ได้รับใบอนุญาตยุติแล้วตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น คงมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ว่า จำเลยที่ 1 ได้ร่วมกับนายธนิตหรือแนบและจำเลยที่ 2 ฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อนหรือไม่ ได้รับความจากพยานของโจทก์และโจทก์ร่วมว่า นายธนิตหรือแนบมีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ตายมาก่อน โดยก่อนเกิดเหตุประมาณ

2 ปี ผู้ตายได้สร้างบ้านหลังที่เกิดเหตุเสร็จ นายธนิตหรือแนบต้องการรับจ้างทาสีบ้านให้ผู้ตายแต่ผู้ตายกลับไปจ้างผู้อื่นทาสี ทำให้นายธนิตหรือแนบไม่พอใจ ส่วนจำเลยที่ 2 ไม่พอใจผู้ตายเนื่องจากจำเลยที่ 2 สมักรับเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 2 ตำบลท่าบ่อ อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา แข่งกับนายถวิล สังฆะโร ผู้ตายสนับสนุนนายถวิลแต่นายธนิตหรือแนบสนับสนุนจำเลยที่ 2 ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 ได้เป็นผู้ใหญ่บ้านผู้ตายเคยพูดตำหนิว่าจำเลยที่ 2 เป็นผู้ใหญ่บ้านที่เมาวัน ๆ ดีแต่ดื่มสุราไม่คิดพัฒนาหมู่บ้าน นอกจากนี้เมื่อประมาณปลายเดือนมกราคม 2541 นายธนิตหรือแนบได้ชักต๋อยนายถาวร มณีโชติ ญาติของผู้ตาย ผู้ตายบอกว่าหากเป็นผู้ตายจะไม่ยอม ถ้ามีอาวุธปืนก็จะยิง เหตุดังกล่าวเชื่อว่ามีส่วนทำให้นายธนิตหรือแนบและจำเลยที่ 2 ไม่พอใจ เพราะนายธนิตหรือแนบเป็นสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ส่วนจำเลยที่ 2 เป็นผู้ใหญ่บ้าน การกระทำของผู้ตายยอมทำให้คนทั้งสองรู้สึกในทางที่ไม่ดีต่อผู้ตายนายชวก คงชะ พยานโจทก์และโจทก์ร่วมเบิกความว่า เหตุการณ์เรื่องทาสีบ้านทำให้นายธนิตหรือแนบเสียหน้า ประกอบกับวันเกิดเหตุได้ความจากคำเบิกความของจำเลยที่ 1 เองว่า จำเลยที่ 1 นายธนิตหรือแนบและจำเลยที่ 2 ได้ดื่มสุราด้วยกันจนเมาสุราจึงทำให้คิดจะไปยิงผู้ตาย โจทก์ร่วมและนายถณรงค์สังฆะโร เบิกความว่า เมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2541 พันตำรวจตรีคณิต รัตนมณี พนักงานสอบสวนได้ให้โจทก์ร่วมและนายถณรงค์พบกับจำเลยที่ 1 ในห้องทำงานซึ่งมีบุคคลอื่น ๆ อยู่ด้วย นายถณรงค์ถามจำเลยที่ 1 ว่าเหตุใดจึงทำกันอย่างนี้ จำเลยที่ 1 ได้ร้องไห้พร้อมกับยกมือไหว้และพูดว่าผมผิดไปแล้วที่ทำไปเพราะเมาและขัดใจเพื่อนไม่ได้ เมื่อสอบถามถึงสาเหตุที่ต้องยิงผู้ตายก็ได้ความว่านายธนิตหรือแนบไม่พอใจเรื่องทาสีบ้าน ส่วนนายชวไม่พอใจเรื่องการสมักรับเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้านดังกล่าว โจทก์ร่วมเบิกความตอบคำถามค้านของจำเลยที่ 1 ว่า จำเลยที่ 1 ได้เล่าให้ฟังอีกว่า ก่อนจะไปยิงผู้ตายนั้น จำเลยที่ 1 ที่ 2 และนายธนิตหรือแนบได้ดื่มสุรากันที่บ้านของจำเลยที่ 2 หลังจากดื่มสุราเมาเต็มที่แล้วจำเลยที่ 2 จึงพูดว่าไปยิงผู้ตายดีกว่า พันตำรวจตรีคณิต รัตนมณี พนักงานสอบสวนพยานโจทก์และโจทก์ร่วมก็เบิกความยืนยันว่า ได้ไปตรวจสถานที่เกิดเหตุพบปลอกกระสุนปืนลูกซองเบอร์ 12 จำนวน 1 ปลอก ตกอยู่ที่ริมรั้วหน้าบ้านของผู้ตาย ต่อมาวันที่ 14 ธันวาคม 2541 จึงจับจำเลยที่ 1 ได้ จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ ทั้งนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ ตามบันทึกคำให้การ บันทึกการนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำสารภาพ และภาพถ่าย หมายเลข จ.16 ถึง จ.18 ซึ่งบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.16 มีรายละเอียดเกี่ยวกับการกระทำความผิดสอดคล้องกับที่จำเลยที่ 1 เล่าให้โจทก์ร่วมและนายถณรงค์ฟัง ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่า จำเลยที่ 2 และนายธนิตหรือแนบร่วมกันฆ่าผู้ตายเพราะมีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ตาย ส่วนจำเลยที่ 1 ได้ร่วมกระทำความผิดด้วยเพราะเมาสุราโดยไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ตายแต่อย่างใดอย่างไรก็ตาม การฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนนี้ หมายความว่าก่อน

ทำการฆ่าผู้กระทำผิดได้คิดไตร่ตรองทบทวนแล้วจึงตกลงใจกระทำความผิด ไม่ใช่กระทำไปโดยปัจจุบันทันด่วนเพราะเมาสุรา หรือบันดาลโทสะ การไตร่ตรองไว้ก่อนเป็นเหตุเกี่ยวกับเจตนา ส่วนตัวของผู้กระทำผิด ผู้ร่วมกระทำผิดที่มีได้ไตร่ตรองไว้ก่อนไม่มีความผิดด้วยเพราะกฎหมายมุ่งถึงการไตร่ตรองไว้ก่อนซึ่งเป็นสภาพจิตใจของแต่ละคน การจะเป็นตัวการร่วมกันฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนจึงต้องมีลักษณะเป็นการวางแผนการคบคิดกันมาแต่ต้นที่จะไปฆ่าผู้อื่นหรือด้วยการใช้จ้างวาน หรือไปดักฆ่าผู้อื่นโดยมีพฤติการณ์ร่วมกันมาแต่ต้น แต่สำหรับคดีนี้จำเลยที่ 1 ไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ตายมาก่อน และเป็นญาติพี่น้องกับผู้ตาย ทั้งปรากฏจากคำเบิกความของจำเลยที่ 1 และคำให้การชั้นสอบสวนว่าก่อนเกิดเหตุได้มีการดื่มสุรากันโดยไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ได้ร่วมวางแผนกับจำเลยที่ 2 และนายธนิตหรือแนบมาก่อนการที่จำเลยที่ 1 ร่วมไปฆ่าผู้ตายจึงเป็นการตัดสินใจในทันทีทันใดลักษณะตกกระไดพลอยโจนมากกว่า ดังนี้ จำเลยที่ 1 คงมีความผิดฐานฆ่าผู้อื่นตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 288 เท่านั้น ไม่เป็นความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289(4) คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยที่ 1 ฟังขึ้น"

พิพากษากลับให้บังคับคดีตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

( ประพันธ์ ทรัพย์แสง - ดลจรัส รัตนโคกิต - จิระวรรณ ศิริบุตร )

#### หมายเหตุ

#### คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 551 / 2546

|                                             |       |
|---------------------------------------------|-------|
| พนักงานอัยการจังหวัดกาฬสินธุ์               | โจทก์ |
| โจทก์ร่วม                                   | โจทก์ |
| เด็กหญิง ท. กับพวก โดยนาง จ. ผู้แทนเฉพาะคดี | โจทก์ |
| นาย นิวัฒน์ คัสโส                           | จำเลย |

ป.อ. มาตรา 80, 91, 277 วรรคสอง

ป.วิ.อ. มาตรา 227

โจทก์ร่วมทั้งสองเบิกความมีรายละเอียดขณะถูกจำเลยกระทำชำเราค่อนข้างชัดเจนเกินกว่าที่โจทก์ร่วมทั้งสองซึ่งเป็นเด็กจะสามารถแต่งเรื่องขึ้นเองหรือแม้แต่การเลี่ยมสอนโดยเฉพาะที่

โจทก์ร่วมที่ 2 อ้างการถูกร่วมเพศทางทวารหนักจำเลยเป็นผู้เลี้ยงดูโจทก์ร่วมทั้งสองมานานหลายปี ถือว่าเป็นผู้มีพระคุณ หากไม่เป็นความจริงโจทก์ร่วมทั้งสองคงไม่กล้าสร้างเรื่องมาใส่ร้ายจำเลย ทั้ง ส.ศ. และ พ. ชาวบ้านหมู่บ้านเดียวกับจำเลยซึ่งไม่มีสาเหตุกับจำเลยมาก่อนก็ยืนยันถึงพฤติกรรม จำเลยว่าเคยแอบเห็นจำเลยกระทำชำเราโจทก์ร่วมที่ 2 ทางทวารหนัก แม้จะระบุเวลาคลาดเคลื่อน จากที่โจทก์ร่วมที่ 2 ระบุ ประมาณ 2 เดือน ก็มีใช้ข้อพิพาทเพราะโจทก์ร่วมที่ 2 ถูกจำเลยกระทำชำเรากว่า 10 ครั้งการที่จำเลยอ้างว่าช่วงเวลาเกิดเหตุตามฟ้องเป็นเวลากลางวันทั้งลั่นนั้น ก็หา เป็นเรื่องผิดปกติไม่เพราะจำเลยมีภริยาอยู่จึงต้องอาศัยโอกาส ทั้งสถานที่ที่โจทก์ร่วมทั้งสองถูก กระทำมักจะเป็นที่ลับตา เช่น ในป่า หรือเถียงนา ส่วนที่โจทก์ร่วมทั้งสองไม่เรียกร้องขอความเป็น ธรรมมาแต่แรกก็เป็นเพราะต้องพักอาศัยอยู่กับจำเลย ประกอบกับโจทก์ร่วมทั้งสองยังเป็นเด็กและ ถูกข่มขู่ด้วย ดังนั้น จากพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองเท่าที่นำสืบมาจึงมีน้ำหนัก เชื่อว่าจำเลยกระทำผิดฐานกระทำความชำเราและพยายามกระทำความชำเราโจทก์ร่วมทั้งสองจริง

ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสอง ระบุว่าโทษจำคุกอย่างสูงถึง 20 ปี การกระทำความผิดของจำเลยทุกกระทงมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงจึงเกิน 10 ปี ทั้งความผิด ของจำเลยเป็นการกระทำต่อโจทก์ร่วมสองคนต่างวันเวลาและสถานที่ถือว่าต่างกรรมต่างวาระ ซึ่ง แม้จะเป็นความผิดอย่างเดียวกันแต่ก็ไม่เกี่ยวพันกันกรณีไม่อยู่ในบังคับตามประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา 91(2) จึงนำโทษที่จำเลยได้รับจริงทุกกระทงมารวมแล้วเกิน 20 ปี ได้

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยกระทำความชำเราเด็กหญิง ท. ผู้เสียหายที่ 1 อายุ 11 ปีเศษซึ่งเป็นเด็กหญิง อายุยังไม่เกิน 13 ปี และมีใช้ภริยาของจำเลย โดยจำเลยใช้กำลังประทุษร้าย จนทำให้ผู้เสียหายที่ 1 อยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ แล้วจำเลยกระทำความชำเราผู้เสียหายที่ 1 จนจำเลยสำเร็จความ ใคร่รวม 5 ครั้ง โดยผู้เสียหายที่ 1 ไม่ยินยอมและจำเลยกระทำความชำเราเด็กหญิง ม. ผู้เสียหายที่ 2 อายุ 10 ปี ซึ่งเป็นเด็กหญิงอายุไม่เกิน 13 ปี และมีใช้ภริยาของจำเลย โดยจำเลยใช้กำลัง ประทุษร้ายจนทำให้ผู้เสียหายที่ 2 อยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ แล้วจำเลยกระทำความชำเรา ผู้เสียหายที่ 2 จนจำเลยสำเร็จความใคร่รวม 2 ครั้ง โดยผู้เสียหายที่ 2 ไม่ยินยอมขอให้ลงโทษตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 276, 277

จำเลยให้การปฏิเสธ

ระหว่างพิจารณาเด็กหญิง ท. และเด็กหญิง ม. ผู้เสียหายที่ 1 และที่ 2 ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสอง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกกระทงละ 7 ปี รวม 7 กระทง เป็นจำคุก 49 ปี

#### จำเลยอุทธรณ์

ระหว่างพิจารณาในชั้นอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 มีคำสั่งให้ศาลชั้นต้นตั้งผู้แทนเฉพาะคดีให้โจทก์ร่วมทั้งสอง และให้ผู้แทนเฉพาะคดีตั้งนายเสถียร ภูติโสทนายโจทก์ร่วมทั้งสองคนเดิมเสียใหม่เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องเรื่องความสามารถของโจทก์ร่วมทั้งสองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 56 วรรคสี่ ประกอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 6, 15 ตามรายงานกระบวนการพิจารณาลงวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2544 ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วตั้งนาง จ. นำโจทก์ร่วมทั้งสองเป็นผู้แทนเฉพาะคดีโจทก์ร่วมทั้งสอง และนาง จ. แต่งนายเสถียรเป็นทนายโจทก์ร่วมทั้งสองใหม่แล้ว

ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิจารณาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดฐานกระทำชำเราเด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบสามปี รวม 6 กระทง ลงโทษจำคุกกระทงละ 7 ปี และมีความผิดฐานพยายามกระทำชำเราเด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบสามปีตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา 80 ลงโทษจำคุก 4 ปี 8 เดือน รวมเป็นจำคุก 46 ปี 8 เดือน ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น

#### จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังเป็นที่ยุติว่า โจทก์ร่วมทั้งสองเป็นพี่น้องกัน เมื่อบิดามารดาถึงแก่ความตาย โจทก์ร่วมทั้งสองได้ไปพักอาศัยอยู่กับครอบครัวของนาง ค. ซึ่งเป็นพี่สาวของบิดาโจทก์ร่วมทั้งสอง จำเลยเป็นสามีของนาง ค. ช่วงเกิดเหตุโจทก์ร่วมที่ 1 มีอายุ 11 ปีเศษ ส่วนโจทก์ร่วมที่ 2 มีอายุ 10 ปีเศษ คดีมีปัญหาคือจะต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยได้กระทำผิดตามฟ้องโจทก์หรือไม่ โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองมีตัวโจทก์ร่วมทั้งสองมาเบิกความเป็นประจักษ์พยานว่า โจทก์ร่วมทั้งสองถูกจำเลยกระทำชำเรากว่า 10 ครั้ง แต่เท่าที่โจทก์ร่วมที่ 1 จำได้ครั้งแรกคือเมื่อเดือนเมษายน 2538 ที่ริมหนองน้ำ ครั้งที่สองเมื่อเดือนพฤษภาคม 2538 ที่ในป่าโดยถูกนาง ค. ซึ่งเป็นภริยาจำเลยบังคับให้ไปตัดฟันกับจำเลย ครั้งที่สามเมื่อเดือนมิถุนายน

2538 ขณะตามจำเลยไปตัดไม้ไผ่เพื่อทำตอกมัดข้าว ครั้งที่สี่เมื่อเดือนมกราคม 2539 นาง ค. สั่งให้ตามจำเลยไปตัดไม้มาทำหลักล้อมรั้ว และครั้งที่ห้าเมื่อเดือนพฤษภาคม 2539 จำเลยเรียกให้ขึ้นไปบนบ้านและกระซอกเข้าไปกระทำชำเรายังที่นอนของจำเลย ส่วนโจทก์ร่วมที่ 2 เท้าที่จำได้มี 2 ครั้ง ครั้งแรกคือ เมื่อประมาณเดือนสิงหาคม 2539 เวลากลางวัน ขณะไปเกี่ยวข้าวกับจำเลยที่ทุ่งนา จำเลยได้เรียกโจทก์ร่วมที่ 2 ขึ้นไปกระทำชำเราบนเตียงนา แต่ไม่สำเร็จไม่สามารถสอดใส่อวัยวะเพศเข้าไปได้ จึงเปลี่ยนเป็นร่วมเพศทางทวารหนักและที่จำได้อีกครั้งเมื่อเดือนมกราคม 2540 เวลากลางวัน ขณะไปดักหนูกับจำเลยที่ทุ่งนา จำเลยกระทำชำเราสำเร็จ ครั้นวันที่ 24 สิงหาคม 2540 นาง ค. ตีและขับไล่โจทก์ร่วมทั้งสองจึงไปพักอยู่ที่บ้านเดิมของบิดามารดาซึ่งอยู่ห่างไปประมาณ 20 เมตรในคืนนั้นเวลาประมาณ 23 นาฬิกา จำเลยมาดับไฟที่บ้านดังกล่าว โจทก์ร่วมทั้งสองกล่าวว่าจำเลยจะมากระทำชำเรา จึงพากันหนีไปขออาศัยที่บ้านนาง ฉ. ซึ่งเป็นน้ำของโจทก์ร่วมทั้งสอง ก่อนที่จะเล่าให้นาง ฉ. ฟังเรื่องที่ถูkjจำเลยกระทำชำเราในวันรุ่งขึ้นโดยมีนาย ส. นาย ศ. และ นาย พ. ซึ่งเป็นราษฎรในหมู่บ้านเดียวกับจำเลยมาเบิกความสนับสนุนว่า เมื่อเดือนมีนาคม 2540 เวลาประมาณ 17 นาฬิกา ขณะทั้งสามคนพากันไปตกเบ็ดที่ริมห้วยด้านทิศเหนือของหมู่บ้าน ได้เห็นจำเลยกำลังกระทำชำเราโจทก์ร่วมที่ 2 ทางด้านหลัง และมีร้อยตำรวจโทกมลรัตน์ พาน้อย พนักงานสอบสวนมาเบิกความว่าชั้นสอบสวนจำเลยให้การรับว่าพยายามกระทำชำเรา ฝ่ายจำเลยมีตัวจำเลยและนาง ค. ภริยาจำเลยซึ่งเป็นป่าของโจทก์ร่วมทั้งสองมานำสืบต่อผู้ว่า รับโจทก์ร่วมทั้งสองมาพักอาศัยอยู่ด้วยเมื่อโจทก์ร่วมที่ 1 มีอายุเพียง 3 ปี หลังจากที่บิดามารดาโจทก์ร่วมทั้งสองถูกคนร้ายฆ่าตายพร้อมกัน โดยแลกกับการได้ทำนาในที่ดินของบิดามารดาโจทก์ร่วม ทั้งสองให้ความรักและการศึกษาแก่โจทก์ร่วมทั้งสองเสมือนบุตรก่อนเกิดเหตุคดีนี้นาง ฉ. ต้องการให้โจทก์ร่วมทั้งสองไปอยู่ด้วย แต่นาง ค. ไม่ยินยอม นอกจากนี้ยังมีปัญหาขัดแย้งกันด้วยเรื่องที่ทั้งสองฝ่ายต่างแย้งกันที่จะจัดทำบุญอุทิศกุศลให้บิดามารดาของโจทก์ร่วมทั้งสอง เหตุที่จำเลยรับสารภาพในชั้นสอบสวนเพราะกลัวถูกทำร้ายและพนักงานสอบสวนหลอกว่าโทษน้อย หากต่อสู้คดีก็ไม่มีทางชนะเนื่องจากโจทก์ร่วมทั้งสองเป็นเด็ก โดยมีนาง พ. ย่าของโจทก์ร่วมทั้งสอง และนาง ร. เพื่อนบ้าน และนาย บ. ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 7 มาเบิกความสนับสนุนสรุปว่าจำเลยเป็นคนดี โจทก์ร่วมทั้งสองมีความร่าเริง ไม่มีท่าทีของคนที่ถูกข่มขืน เห็นว่า โจทก์ร่วมทั้งสองเบิกความมีรายละเอียดขณะถูกจำเลยกระทำชำเราค่อนข้างชัดแจ้งเกินกว่าที่โจทก์ร่วมทั้งสองซึ่งยังเป็นเด็กจะสามารถแต่งเรื่องขึ้นได้เองหรือแม้แต่การเลี่ยมสอน โดยเฉพาะที่โจทก์ร่วมที่ 2 อ้างการถูกร่วมเพศทางทวารหนัก จำเลยและนาง ค. เลี้ยงดูโจทก์ร่วมทั้งสองนานหลายปี ถือเป็นผู้มีพระคุณ หากไม่เป็นความจริงโจทก์ร่วมทั้งสองคนไม่กล้าที่จะสร้างเรื่องมาใส่ร้ายจำเลย ข้อขัดแย้งระหว่างนาง ฉ. กับ



ครอบครัวจำเลยตามที่จำเลยนำสืบต่อสู้ ไม่ว่าในเรื่องที่นาง จ. ประสงค์จะรับโจทก์ร่วมทั้งสองไปเลี้ยงดู หรือเรื่องที่อ้างว่าแย่งกันจัดทำบุญอุทิศกุศลให้บิดามารดาโจทก์ร่วมทั้งสอง ถึงหากจะเป็นจริง ก็เป็นเรื่องการไม่พอใจกันธรรมดา ทั้งไม่ใช่เรื่องที่จะถึงกับทำให้โจทก์ร่วมทั้งสองที่เป็นเด็กกล้าสร้างเรื่องขึ้นมาปรักปรำจำเลย และก็ไม่น่าจะเป็นเรื่องจริงอีกด้วย เพราะหลังเกิดเหตุโจทก์ร่วมทั้งสองก็ไม่ได้พักอยู่กับนาง จ. หากแต่อยู่กับนาง จ. ผู้แทนเฉพาะคดีของโจทก์ร่วมทั้งสอง ที่สำคัญคือโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองยังมีนาย ส. นาย ศ. และนาย พ. ซึ่งเป็นชาวบ้านหมู่บ้านเดียวกับจำเลย และไม่ปรากฏมีสาเหตุใดกับจำเลยมายืนยันถึงพฤติกรรมของจำเลย ว่าเคยแอบเห็นจำเลยกระทำชำเราโจทก์ร่วมที่ 2 ทางทวารหนัก แม้จะระบุเป็นเดือนมีนาคม 2540 ซึ่งต่างจากที่โจทก์ร่วมที่ 2 ว่าเป็นเดือนมกราคม 2540 ก็ไม่ใช่ข้อที่จะเป็นพิรุธ เนื่องจากโจทก์ร่วมที่ 2 เบิกความแล้วว่าความจริงถูกจำเลยกระทำชำเรากว่า 10 ครั้ง ที่จำเลยฎีกาอ้างว่าตามคำเบิกความของโจทก์ร่วมทั้งสองแสดงว่าเหตุเกิดกลางวันทั้งคืนจึงเป็นเรื่องที่ผิดปกติเพราะอาจมีผู้รู้เห็นโดยง่ายก็หาใช่เป็นการผิดปกติไม่ เพราะจำเลยมีภริยาอยู่แล้ว จึงต้องอาศัยโอกาส โจทก์ร่วมทั้งสองเบิกความเป็นเหตุผลว่า สถานที่ที่ถูกกระทำมักจะเป็นที่ลับตา คือที่ในป่าบ้าง ที่ในเถียงนาบ้าง ส่วนที่ว่าเหตุใดโจทก์ร่วมทั้งสองไม่เรียกร้องขอความเป็นธรรมมาแต่แรก ก็น่าจะเป็นเพราะโจทก์ร่วมทั้งสองพักอาศัยอยู่กับจำเลย ประกอบกับเป็นเด็กและถูกขู่ สรุปลแล้วศาลฎีกาเห็นว่าพยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสองเท่าที่นำสืบมีน้ำหนักเชื่อว่าจำเลยได้กระทำความผิดฐานกระทำชำเราและฐานพยายามกระทำชำเราอันเป็นความผิดหลายกรรมดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 มีคำพิพากษาจริง

คดีมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยในประการสุดท้ายว่า ความผิดของจำเลยต้องด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91(2) ที่จะลงโทษจำคุกทุกกระทงรวมกันต้องไม่เกิน 20 ปี หรือไม่ เห็นว่า ความผิดตามมาตรา 277 วรรคสอง ระบุว่าโทษจำคุกอย่างสูงถึง 20 ปี การกระทำความผิดของจำเลยทุกกระทงมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงจึงเกิน 10 ปี ทั้งความผิดของจำเลยเป็นการกระทำต่อโจทก์ร่วมสองคนโดยกระทำต่างวันเวลาและสถานที่ถือว่าต่างกรรมต่างวาระที่แม้จะกระทำความผิดอย่างเดียวกันแต่ก็ไม่เกี่ยวพันกัน กรณีจึงไม่อยู่ในบังคับตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 91(2) และไม่อาจนำโทษจำคุกที่จำเลยต้องรับจริงทุกกระทงมารวมแล้วไม่เกิน 20 ปี ดังที่จำเลยอ้างในฎีกาได้ ส่วนที่จำเลยฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบา นั้น เห็นว่า โทษจำคุกแต่ละกระทงตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 กำหนดไว้ เป็นอัตราโทษขั้นต่ำสุดตามกฎหมายแล้ว จึงลดโทษจำคุกลงอีกไม่ได้ ฎีกาของจำเลยล้นพ้นไม่ขึ้น"

## พิพากษายืน

( เกรียงชัย จิงจตุรพิธ - วิชัย วิวิตเสวี - สำรวจ อุดมทวี )

### หมายเหตุ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2674/2546

พนักงานอัยการจังหวัดภูเก็ต

โจทก์

นาง ม. กับพวก

โจทก์ร่วม

นายเจมส์ โรแมน มอเล่ฟานเซอร์หรือฟราเซอร์ ดาลิ่ง

จำเลย

อาญา ธิปไตยสันธิสิน อนุชาเรเด็ก พรากเด็ก (มาตรา 33, 279, 317)

วิธีพิจารณาความอาญา ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน (มาตรา 227)

พยานซึ่งเป็นเด็กผู้ชายเสียหายทั้งแปดอายุยังไม่เกิน 15 ปี ต่างเคยได้รับเงินและสิ่งอำนวยความสะดวกจากจำเลย จึงมีความรู้สึกที่ดีต่อจำเลย ผู้เสียหายบางคนถูกผู้เสียหายซึ่งเป็นเด็กด้วยกันข่มขู่และทำร้ายเพื่อไม่ให้เบิกความจริงต่อศาล ประกอบกับวุฒิภาวะทางการศึกษา ความเยาว์วัย ตลอดจนสภาพสถานะความเป็นอยู่ที่ยากจนแร้นแค้นของเด็กชายผู้เสียหายทั้งแปด และครอบครัว ย่อมมีเหตุผลให้เชื่อว่าเบิกความในชั้นศาลโดยปายเบี่ยงไม่ระบุนว่าถูกจำเลยกระทำอนาจาร ก็โดยเจตนาที่จะช่วยเหลือจำเลยให้พ้นความผิดจึงไม่ให้ความจริงต่อศาลต่างกับคำให้การในชั้นสอบสวนส่วนใหญ่ในข้อเท็จจริงตรงกันว่าถูกจำเลยกระทำอนาจารด้วยวิธีต่าง ๆ การสอบสวนได้กระทำต่อเนื่องกันมาเริ่มตั้งแต่เจ้าพนักงานตำรวจดำเนินคดีแก่จำเลยและการสอบสวนส่วนใหญ่กระทำต่อหน้าครูซึ่งเป็นบุคคลที่ได้รับความเคารพนับถือจากบุคคลในท้องถิ่น ย่อมมีเหตุผลชี้ชัดได้ว่าเด็กชายผู้เสียหายทั้งแปดให้การชั้นสอบสวนตรงตามความจริง ยิ่งไปกว่านั้น ภาพถ่ายเด็กชายในลักษณะเปลือยกาย ตลอดจนหนังสือก็ล้วนเป็นเรื่องเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์กับเด็กชาย อันเป็นสิ่งที่บ่งชี้ให้เห็นพฤติกรรมและทัศนคติของจำเลยที่ส่อไปทางวิปริตทางเพศ เหล่านี้สนับสนุนข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยกระทำความผิดฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี และพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีเพื่อการอนาจาร

ส่วนภาพถ่ายและหนังสือของกลาง แม้จะเป็นภาพและหนังสือที่ส่อไปในทางลักษณะไม่สมควรและฉิวเฉียดที่จะละเมิดต่อศีลธรรม แต่มิใช่ทรัพย์สินที่มีไว้เป็นความผิด อีกทั้งยังไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าเป็นทรัพย์สินที่จำเลยได้ใช้หรือมีไว้เป็นความผิดหรือได้มาจากการกระทำความผิด จึงไม่รับ

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 279, 317 วรรคสาม และริบของกลาง

จำเลยให้การปฏิเสธ

ระหว่างพิจารณา นาง ม. และนาง น. มารดาผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ศาลชั้นต้นอนุญาต โดยให้เรียกนาง ม. ว่า โจทก์ร่วมที่ 1 และเรียกนาง น. ว่าโจทก์ร่วมที่ 2

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคแรก, 317 วรรคสาม การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมเรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำความผิดแก่เด็กอายุยังไม่เกิน 15 ปี รวม 9 กระทง จำคุกกระทงละ 6 เดือน รวม 4 ปี 6 เดือน ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีเพื่อการอนาจาร รวม 9 กระทง จำคุกกระทงละ 5 ปี รวม 45 ปี รวมจำคุก 49 ปี 6 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 33 ปี ริบของกลาง

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิจารณาแก้เป็นว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดสองกรรมเรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำความผิดแก่เด็กอายุยังไม่เกิน 15 ปี จำคุก 6 เดือน และฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกิน 15 ปี ไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการอนาจาร จำคุก 5 ปี รวมจำคุก 5 ปี 6 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพชั้นจับกุม ชั้นสอบสวนและนำสืบรับชั้นพิจารณาบางส่วนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ลดโทษให้สองในห้า คงจำคุก 3 ปี 3 เดือน 18 วัน คำขออื่นในท้าย คืบภาพถ่ายของกลางให้เจ้าของ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า “...พยานโจทก์ดังกล่าวไม่ปรากฏพฤติกรรมใดที่สื่อให้เห็นได้ว่า มีสาเหตุกับจำเลยอันจะมีข้อน่าระแวงสงสัยว่าจะเบิกความกลั่นแกล้งจำเลย ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กเป็นหน่วยงานของมูลนิธิเด็กซึ่งเป็นองค์กรสาธารณกุศลเพื่อคุ้มครองเด็ก พันตำรวจโทวุฒิชัยและร้อยตำรวจโทสมหมายเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติการตามหน้าที่ นายประเสริฐและนายปรีชาเป็นอาจารย์มีหน้าที่ให้การศึกษแก่เด็ก สำหรับเด็กชายผู้เสียหายทั้งหมดต่างก็มีข้อเท็จจริงให้เชื่อได้ว่ามีความรู้สึกที่ดีต่อจำเลย เพราะได้รับการแจกเงินและสิ่งของอำนวยความสะดวก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบรรดาเด็กชายผู้เสียหายดังกล่าว เด็กชาย ส. ผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นผู้ที่มีอายุ 12 ปี มากที่สุดในกลุ่มเช่นเดียวกับเด็กชาย อ. ผู้เสียหายที่ 3 และมีข้อเท็จจริงสื่อในลักษณะเป็นผู้นำกลุ่ม เด็กชาย

ส. ผู้เสียหายที่ 1 รับว่าจำเลยซื้อรถจักรยานยนต์และเรือหางยาวราคาประมาณ 9,000 บาท ให้แก่ตน ทั้งยังปรากฏข้อเท็จจริงว่าพยายามหลีกเลี่ยงไม่ไปเบิกความต่อศาลส่อในลักษณะเพื่อจะไม่ต้องการให้จำเลยต้องรับโทษ จนกระทั่งศาลมีคำสั่งให้ออกหมายจับ แต่คำให้การในชั้นสอบสวนของเด็กชายผู้เสียหายทั้งหมดตามเอกสารหมายเลข จ.17 ถึง จ.24 และ จ.26 ซึ่งส่วนใหญ่จะกระทำต่อหน้านายประเสริฐหรือนายปรีชา ต่างระบุข้อเท็จจริงตรงกันว่าถูกจำเลยกระทำอนาจารด้วยวิธีต่าง ๆ ส่วนคำเบิกความในชั้นศาลของเด็กชายผู้เสียหายทั้งแปดแม้จะบ่งชี้ว่าถูกจำเลยกระทำอนาจาร ก็มีเหตุผลน่าเชื่อว่าเป็นเพราะมีมูลเหตุจูงใจทั้งในด้านเคยได้รับเงินจากจำเลย ตลอดจนทั้งมีการข่มขู่ให้เบิกความเปิดเผยความจริง ดังปรากฏจากคำเบิกความของเด็กชาย ก. ผู้เสียหายที่ 7 ที่ระบุว่าถูกเด็กชาย ส. ผู้เสียหายที่ 1 ทำร้ายร่างกาย โดยการตบเพื่อมิให้เบิกความให้ความจริงปรากฏต่อศาล นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาประกอบกับบุคลิกภาพทางการศึกษา ความเยาว์วัย ตลอดจนสภาพสถานะความเป็นอยู่ที่ยากจนแร้นแค้นของเด็กชายผู้เสียหายทั้งแปด และครอบครัว ย่อมมีเหตุผลให้เชื่อได้ว่า เบิกความในชั้นศาลโดยเจตนาที่จะช่วยเหลือจำเลยให้รอดพ้นจากความผิดจึงไม่ให้ความจริงต่อศาล ต่างกับในชั้นสอบสวนซึ่งได้กระทำสืบเนื่องกันมาเริ่มแต่เจ้าพนักงานตำรวจดำเนินคดีแก่จำเลย และการสอบสวนส่วนใหญ่กระทำต่อหน้านายประเสริฐหรือนายปรีชา ซึ่งเชื่อได้ว่าเป็นบุคคลที่ได้รับความเคารพนับถือจากบุคคลในท้องถิ่นในฐานะครูผู้มีหน้าที่อบรมสั่งสอนเด็กในหมู่บ้านชาวเลดังกล่าว ย่อมมีเหตุผลชี้ชัดว่าเด็กชายผู้เสียหายทั้งแปดให้การในชั้นสอบสวนตรงตามความจริง ยิ่งไปกว่านั้น จากภาพถ่ายหมายเลข จ.2 และ จ.4 ตลอดจนทั้งหนังสือแพนโทโลจี วัน เอกสารหมายเลข จ. 5 ซึ่งจากข้อความที่ปรากฏตามที่นางสุภารัตน์เป็นผู้แปลเอกสารหมายเลข จ. 25 ก็ล้วนเป็นสิ่งบ่งชี้ให้เห็นพฤติกรรมและทัศนคติของจำเลยที่ส่อไปในทางฉ้อโกงทางเพศ สนับสนุนให้รับฟังข้อเท็จจริงตามที่เด็กชายผู้เสียหายทั้งแปดให้การ ชั้นสอบสวนมากยิ่งขึ้น พยานจำเลยซึ่งนำสืบต่อผู้ในทำนองจำเลยมีจิตเมตตาโดยบริสุทธิ์ต่อ เด็กชายผู้เสียหายทั้งแปดไม่มีเหตุผลเพียงพอรับฟังหลักฐานพยานหลักฐานโจทก์ ข้อเท็จจริงรับฟัง ได้ว่าจำเลยกระทำผิดตามฟ้องต่อเด็กชายผู้เสียหายทั้งแปดและบิดามารดาหรือผู้ปกครองด้วย ที่ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิจารณายกฟ้องมานั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา แต่สำหรับภาพถ่าย และหนังสือของกลาง แม้จะเป็นภาพและหนังสือที่ส่อไปในลักษณะไม่สมควรและฉ้อฉลที่จะ ละเมิดต่อศีลธรรม แต่มิใช่ทรัพย์ที่มีไว้เป็นความผิด อีกทั้งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าเป็นทรัพย์ที่ จำเลยได้ใช้หรือมีไว้เป็นความผิด หรือได้มาจากการกระทำความผิด ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 ไม่รับนั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน”

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้บังคับคดีลงโทษจำเลยไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8

(สมชาย จุลนิติ - พิชิต คำแฝง - ชวลิต ตูลยสิงห์)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5838/2548

พนักงานอัยการจังหวัดสุราษฎร์ธานี

โจทก์

นายสุชาติ รัตนะ

จำเลย

ป.อ. มาตรา 334, 352 วรรคแรก, 357

ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสาม

รายนต์ที่ผู้เสียหายมอบให้จำเลยซ่อมได้อยู่กับจำเลยนานถึง 1 ปีเศษ ถือได้ว่าผู้เสียหายมอบหมายให้จำเลยครอบครองทรัพย์สินไว้ จำเลยถอดอะไหล่และเครื่องเสียงในรายนต์ให้บุคคลอื่นหรือนำไปขาย จึงเป็นการเบียดบังเอาทรัพย์สินดังกล่าวเป็นของตนและบุคคลที่สามโดยทุจริต เป็นความผิดฐานลักยอกตาม ป.อ. มาตรา 352 วรรคแรก โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตาม ป.อ. มาตรา 334, 357 เมื่อศาลฎีกาพิจารณาแล้วเห็นว่าจำเลยกระทำความผิดฐานลักยอกตามมาตรา 352 วรรคแรก แม้ข้อเท็จจริงที่ปรากฏในการพิจารณาแตกต่างจากที่กล่าวในฟ้องก็ไม่ใช่ข้อแตกต่างในข้อสาระสำคัญ และจำเลยมิได้หลงต่อสู้ ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักยอก ตามที่พิจารณาได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสาม ได้

---

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม ป.อ. มาตรา 334, 357 ให้จำเลยคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืนเป็นเงิน 115,800 บาท แก่ผู้เสียหาย

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม ป.อ. มาตรา 334 จำคุก 2 ปี จำเลยให้การรับสารภาพชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตาม

ป.อ. มาตรา 78 หนึ่งในสาม คงจำคุก 1 ปี 4 เดือน กับให้จำเลยคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืน เป็นเงิน 115,800 บาท แก่ผู้เสียหาย ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก

จำเลยอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า เมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2540 นายทวีพรหมฤทธิ์ ผู้เสียหายนำรถยนต์กระบะยี่ห้อมิตซูบิชิ หมายเลขทะเบียน ป - 2291 สุราษฎร์ธานี ของผู้เสียหายไปซ่อมลูกสูบ เคาะปะผุและทำสีรถใหม่ที่อู่สุชาติการช่างของจำเลยซึ่งตั้งอยู่ที่ตำบลขุนทะเล อำเภอเมืองสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำเลยได้ถอดเครื่องยนต์และอะไหล่รถยนต์ของผู้เสียหายออกจนหมดโดยไม่ได้ขอมรณต์ให้แก่ผู้เสียหาย ต่อมาวันที่ 15 มีนาคม 2542 ผู้เสียหายร้องทุกข์ดำเนินคดีแก่จำเลย เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยพร้อมยึดเครื่องยนต์อะไหล่รถยนต์เป็นของกลาง ตามบัญชีของกลางคดีอาญา คดีมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยกระทำความผิดฐานลักทรัพย์หรือไม่ โจทก์มีนายทวิผู้เสียหายเบิกความว่า ในช่วงวันเวลาที่เกิดเหตุ พยานนำรถยนต์ของพยานไปให้จำเลยซ่อมที่อู่ซ่อมรถของจำเลยที่เกิดเหตุ ครั้งแรกให้จำเลยซ่อมลูกสูบ ต่อมาให้จำเลยเคาะปะผุและทำสีรถใหม่ด้วย ตกลงค่าซ่อมรวม 60,000 บาท พยานชำระเงินให้แก่จำเลยไปแล้ว 14,000 บาท หลังจากนั้นพยานไปตรวจที่อู่ซ่อมรถที่เกิดเหตุหลายครั้ง ปรากฏว่าอะไหล่และอุปกรณ์รถยนต์ของพยานถูกถอดออกไปเรื่อย ๆ จนหมด สอบถามจำเลย จำเลยบอกว่า ล้อรถทั้งสี่ล้อติดของจำเลยเอาไป วิทยุในรถลูกน้องของจำเลยเอาไป และกระบะหลังจำเลยขายไปแล้ว ส่วนอะไหล่อื่น ๆ จำเลยเก็บไว้ข้างบ้าน พยานไปดูข้างบ้านพบว่า อะไหล่รถยนต์ของพยานหายไปหลายชิ้น นายนุรักษ์ พรหมฤทธิ์ พี่ชายของผู้เสียหายเบิกความว่า พยานไปตรวจที่อู่ซ่อมรถที่เกิดเหตุกับผู้เสียหายพบว่าไม่มีการซ่อมรถของผู้เสียหายและอะไหล่รถยนต์ของผู้เสียหายได้หายไปบางส่วน จำเลยรับว่า อะไหล่รถยนต์ของผู้เสียหายบางส่วนได้ขายเป็นเศษเหล็ก บางส่วนให้ญาติของจำเลยไป และบางส่วนนำไปซ่อมรถยนต์คันอื่นสืบตำรวจตรี สุชาติ ดวงศิริ ผู้จับกุมจำเลยเบิกความว่าชั้นจับกุมจำเลยให้การรับสารภาพข้อหาลักทรัพย์และรื้อยตำรวจโท ปิยะพงษ์ บุญแก้ว พนักงานสอบสวนเบิกความว่าชั้นสอบสวนจำเลยให้การรับสารภาพ พยานได้จัดทำบัญชีของกลางคดีอาญา บัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้ายได้คืน บัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้ายไม่ได้คืน บันทึกการตรวจยึด บันทึกการนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ

และบันทึกคำให้การของผู้ต้องหาไว้ ทั้งได้ถ่ายรูปรถยนต์ของผู้เสียหายที่อยู่ต่อมรถที่เกิดเหตุไว้ มีคนเอารถยนต์ไปให้จำเลยซ่อมแล้วเกิดเหตุเช่นนี้มาแล้วหลายครั้งบางรายนำรถยนต์ไปซ่อมที่ต่อมรถของจำเลยนานเป็นปีก็ซ่อมไม่เสร็จและอะไหล่รถยนต์หายไป แต่ไม่มีการแจ้งความร้องทุกข์ เนื่องจากจำเลยยอมชดใช้ค่าเสียหายเมื่อเรื่องมาถึงสถานีตำรวจ เห็นว่า ผู้เสียหายและนายอรรักษ์ เบิกความสอดคล้องต้องกัน มีน้ำหนักน่าเชื่อถือโดยเฉพาะสืบตำรวจตรีสุชาติและร้อยตำรวจโทปิยะพงษ์ เป็นเจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุมและสอบสวนจำเลยไม่เคยรู้จักหรือมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อน จึงไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะกลั่นแกล้งปรักปรำจำเลย คำเบิกความของเจ้าพนักงานตำรวจทั้งสองสนับสนุนคำเบิกความของผู้เสียหายและนายอรรักษ์ให้น้ำหนักยิ่งขึ้น ชื่อนำสืบของจำเลยที่ว่า จำเลยให้การปฏิเสธในชั้นสอบสวน เจ้าพนักงานตำรวจให้จำเลยลงลายมือชื่อในเอกสารหลายฉบับโดยไม่ได้อ่านข้อความให้ฟัง แต่เจ้าพนักงานตำรวจไม่อ่านให้ฟังโดยบอกว่า ไม่มีปัญหาอะไรเพราะคนรู้จักกันทั้งนั้น ให้ลงลายมือชื่อไปได้เลยคงมีแต่จำเลยเพียงปากเดียว เบิกความลอยๆ ไม่น่าเชื่อถือ โดยเฉพาะจำเลยก็ได้เบิกความยอมรับว่าได้นำกระเบระยนต์ของผู้เสียหายไปขาย ทั้งตามบันทึกตกลงชดใช้ค่าเสียหายซึ่งจำเลยเบิกความยอมรับว่า ได้ทำไว้กับผู้เสียหายก็มีข้อความระบุว่า จำเลยได้เอากระเบระท้าย กะทะล้อพร้อมยางรถยนต์ทั้งสี่ล้อ รวมทั้งอุปกรณ์และส่วนควบอื่น ๆ ของรถยนต์ของผู้เสียหายไปจำหน่าย ซึ่งแม้จะฟังตามข้ออ้างของจำเลยได้ว่า ผู้เสียหายจ่ายเงินค่าซ่อมรถให้แก่จำเลย 14,000 บาท แล้วไม่ได้ชำระอีกก็ตาม จำเลยก็ไม่มีสิทธิถอดเอาอะไหล่และเครื่องเสียงรถยนต์ของผู้เสียหายไปให้บุคคลใด ๆ เอาไปขายหรือเอาไปซ่อมรถยนต์คันอื่น ที่ผู้เสียหายเบิกความว่า เหตุที่ผู้เสียหายไม่ชำระเงินให้แก่จำเลยอีกเพราะจำเลยถอดอะไหล่และอุปกรณ์รถยนต์ของผู้เสียหายออกและไม่ยอมซ่อมรถยนต์ให้แก่ผู้เสียหาย ผู้เสียหายจึงให้จำเลยนำรถยนต์พร้อมตัวถังรถกลับมาใส่คืนและประกอบให้อยู่ในสภาพเดิมเพื่อจะนำรถกลับไป โดยยอมให้ถือว่า เป็นการหักกลบลบหนี้กับเงินที่ผู้เสียหายจ่ายให้แก่จำเลยไปแล้ว แต่จำเลยก็ไม่จัดการให้ คำเบิกความของผู้เสียหายน่าเชื่อถือ เพราะไม่ปรากฏว่า จำเลยได้ซ่อมรถยนต์ให้แก่ผู้เสียหายแต่อย่างใด จำเลยได้แต่ถอดอะไหล่และเครื่องเสียงในรถยนต์ออกไปจนหมดแล้วนำไปให้แก่บุคคลอื่น เอาไปขายและเอาไปซ่อมรถยนต์คันอื่นเท่านั้น พฤติการณ์ของจำเลยดังกล่าว ประกอบกับหลังเกิดเหตุจำเลยได้ตกลงชดใช้ค่าเสียหายจำนวน 134,000 บาทให้แก่ผู้เสียหายภายในกำหนดระยะเวลา 2 เดือน ตามบันทึกตกลงชดใช้ค่าเสียหาย แต่เมื่อครบกำหนดจำเลยกลับปิดพื้ไม่ยอมชดใช้ให้โดยอ้างว่ายังขายที่ดินไม่ได้ แสดงให้เห็นว่า จำเลยมีเจตนาทุจริตมาตั้งแต่ต้น กรณีจึงมิใช่เป็นเรื่องผิดสัญญาทางแพ่งดังคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 พยานหลักฐานของโจทก์ที่นำสืบมามีน้ำหนักมั่นคง พยานหลักฐานของจำเลยไม่สามารถฟัง

หักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยเอาอะไหล่และเครื่องเสียงของผู้เสียหายไปโดยทุจริต แต่เห็นวาระยกยอกที่ผู้เสียหายมอบให้จำเลยซ่อมได้อยู่กับจำเลยมานานถึง 1 ปีเศษ ตามพฤติการณ์ดังกล่าวถือได้ว่าผู้เสียหายมอบหมายให้จำเลยยึดถือครอบครองทรัพย์สินนั้นไว้เมื่อจำเลยเป็นผู้ครอบครองรถยนต์ การที่จำเลยถอดอะไหล่และเครื่องเสียงในรถยนต์ให้บุคคลอื่นหรือนำไปขาย จึงเป็นการเบียดบังเอาทรัพย์สินดังกล่าวเป็นของตนและบุคคลที่สามโดยทุจริต การกระทำของจำเลยมีความผิดฐานยกยอกตาม ป.อ. มาตรา 352 วรรคแรก คดีนี้โจทก์ฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิดฐานลักทรัพย์หรือรับของโจร ขอให้ลงโทษตาม ป.อ. มาตรา 334, 357 เมื่อศาลฎีกาพิจารณาแล้วเห็นว่าจำเลยกระทำความผิดฐานยกยอกตามมาตรา 352 วรรคแรก แม้ข้อเท็จจริงที่ปรากฏในการพิจารณาแตกต่างจากที่กล่าวในฟ้อง ก็ไม่ใช่ข้อแตกต่างในข้อสาระสำคัญ และจำเลยมิได้หลงต่อผู้ ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยในความผิดฐานยกยอกตามที่พิจารณาได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคสาม ได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิจารณามา นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย

พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตาม ป.อ. มาตรา 352 วรรคแรก จำคุก 2 ปี จำเลยให้การรับสารภาพชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตาม ป.อ. มาตรา 78 หนึ่งในสาม คงจำคุก 1 ปี 4 เดือน กับให้จำเลยคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืนเป็นเงิน 115,800 บาท แก่ผู้เสียหาย.

( เฉลิมชัย จารุโพธิ์ - พิชิต คำแฝง - สุรภพ ปัทมะสุคนธ์ )

ศาลจังหวัดสุราษฎร์ธานี - นางสาวเจตจันทร์ ไสเศวตวารี

ศาลอุทธรณ์ภาค 8 - นายอร่าม เสนามนตรี

หมายเหตุ